ΣΦΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ 7ον — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 345	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ	ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 12 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1925
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7	ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 1.50	ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Έσωτερικού, έτησία δραχ. 50· Έξωτερικού 1 Λίρα Άγγλίας

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ 8ΗΝ ΜΕΛΙΔΑ

Σ. Χρηστίδη

Ο ΛΑΟΣ.—Ζήτω ὁ λῃσταρχος Καραγκιόζης, ὁ εὐεργέτης μας.
Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Εὐχαριστῶ, παιδιά, καὶ τοῦ χρόνου.

Ο ΝΕΟΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ ΤΟΥ ΝΟΟΜΑΝΤΟΥ

Ἔλαφος: Ἂν βλέπῃς ὅτι εὑρίσκεσαι μέσα εἰς κανένα δάσος καὶ κυνηγᾷς ἔλαφον, ἐὰν μὲν τὴν φονεύσῃς, δυστύχημα ἀπροσδόκητον θὰ σοὶ ἔλθῃ. Ἐὰν τὴν βλέπῃς μόνον νὰ κάθεται ἢ νὰ τρέχῃ καὶ πρὸ πάντων ἂν εἶναι ὡραία, ἀνύψωσ ς καὶ κέρδη σημαντικὰ σὲ ἀναμένουν. Ἐὰν φάγῃς κρέας ἐλάφου, τὸ ὄνειρόν σου κάλλιστον καὶ πρὸ παντὸς ἐὰν εἶσαι ἀσθενής.

Ἐλέφας: Ὁπωσδήποτε καὶ ἂν ἰδῇς εἰς τ' ὄνειρόν σου ἐλέφαντα, ἀσθένειαν προμηνύει. Μόνον ἐὰν κάθεσαι ἐπὶ ἐλέφαντος θέλεις ἀποκτήσει τιμὴν καὶ δόξαν εἰς τὴν κοινωνίαν.

Ἔνδυμα: Βλέπων ὅτι φορεῖς χρυσοῦν ἔνδυμα, χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν θέλεις ἀπολαύσει. Ἀλλάσσων ἔνδυμα στενὸν καθ' ὕπνον, θ' ἀπαλλαγῇς ἀπὸ τὰς φροντίδας, αἱ ὁποῖαι σὲ βασανίζουν. Ἐὰν τὸ ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον φορεῖς εἶναι εὐρύχωρον καὶ ἐσὺ τὸ ἀντικαθιστᾷς δι' ἄλλου στενοῦ, ἀντίθετος ἐντελῶς ἡ σημασία τοῦ ὀνείρου.

Ἐνώτια.— (σκουλαρίκια). Παντοτε τὰ ἐνώτια στενοχωρίαν προμηνύουν.

Ἐξανθήματα. Ἐὰν βλέπῃς εἰς τὸ ὄνειρόν σου ὅτι ἔχεις ἐξανθήματα, λύπας καὶ περιπετείας θέλεις δοκιμάσει.

Ἐπανωφόριον: Ἐὰν φορῇς ἐπανωφόριον, πρέπει νὰ λάβῃς τὰ μέτρα σου, διότι μία μεγάλη οἰκονομικὴ καταστροφὴ σὲ ἀναμένει.

Ἐπιστολήν. Διαβάζων ἐν ὀνείρῳ ἐπιστολήν, λύπην θὰ δοκιμάσῃς. Ἂν γράφῃς τοιαύτην καλὰς εἰδήσεις θέλεις λάβει.

Ἐπωμίδας. Αἱ ἐπωμίδες πάντοτε προαγωγὴν σημαίνουν, ὁποιανδήποτε θέσιν καὶ ἂν κατέχῃ ὁ βλέπων τὸ ὄνειρον τοῦτο.

Ἑρπετά. Ὁπωσδήποτε καὶ ἂν βλέπῃς εἰς τὸν ὕπνον σου ἑρπετά, πρέπει νὰ λάβῃς προφυλακτικὰ μέτρα κατὰ τῶν φίλων σου, διότι εἶναι δόλιοι καὶ θὰ σὲ βλάψουν.

Ἐχθρόν. Ἐὰν βλέπῃς ἐχθρόν σου ἐρχόμενον εἰς τὴν οἰκίαν σου, φιλίαν μετ' αὐτοῦ θέλεις συνάψει. Τὰ αἴτια τῆς ἐχθρότητός σας θὰ ἀρθοῦν. Κόρη βλέπουσα εἰς τὸν οἶκον της τὰς ἐχθράς της, ἂς προετοιμάζεται διὰ γάμον. Ἐὰν καταδιώκῃς τοὺς ἐχθρούς σου καὶ κατορθώσῃς νὰ τοὺς συλλάβῃς, ἀσφαλῶς θὰ τοὺς νικήσῃς, ἐὰν σὲ καταδιώκουν οἱ ἐχθροί σου λύπας θέλεις δοκιμάσει.

Εἰς τὸ προσεχὲς ἡ συνέχεια

ΣΤΗΛΗ ΜΙΚΡΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

20 λεπτὰ ἡ λέξις

ΟΡΑΜΑΤΑ

Τὸ βράδυ καταμόναχος, τῆς σιγαλιᾶς
τὸ ἔρημο ἐπῆρα μονοπάτι
ποὺ μ' ἔβγαλε ἐκεῖ ψηλά,
στ' ἀντικρυνοῦ βουνοῦ τὴ πλάτη
Θυμήθηκα τῆς μάγες συντροφιὲς
ποὺ κάναμε κάτω στὸ περιβόλι,
σὰν ὅλοι ἡσυχάζανε γλυκὰ
καὶ σὰν κοιμώτανε βαρειὰ ἡ πόλι.
Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔκλεισα τὰ μάτια μου
καὶ ἦλθες ὁλοζώντανη μπροστά μου,
ἡμίγυμνη μὲ σάρκες ῥόδινες
ἡδονικὰ ῥιγμένη χάμου
Μὲ φλόγα ποὺ τὴν ἔτρεφε ἡ θέα τῆς σαρκόσου
ἔσκυψα καὶ γονάτισα ἐμπρός σου
καὶ φίλησα τὰ ἄνθη τῆς σαρκός,
τὰ ἄνθη ποὺ θυσιάζεις στὸ βωμό σου.
ποὺ κάθε νύχτα ἔχει πανηγύρι
χαρά, μεθύσια, πανδαισία
καὶ ποὺ τὴν κάθε της πτωχὴ
κρυμμένη ὀργιᾶς μιὰ εὐτυχία.
Τὰ χείλη μου ἔψαυσαν τὸ ἄπειρο...
Μὲς τὴ ψυχή μου ξύπνησε ὁ πόνος.
Δὲν εἴμαστε ὅπως ἄλλοτε μαζί.:,
Ἤμουνα μόνος!!..
Ἀλλοίμονο! τοὺς δρόμους τριγυρνῶ
τρελλὸς ἀπὸ τὰς ἀναμνήσεις
ποὺ μ' ἄφησες, κόρη τ' Ἀδωναΐ,
πρὶν τ' ἁμαρτήματά σου ἐξαγνίσῃς.

Τρίπολις — *Ὁ Παν. Φωτόπουλος*

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Πλησίασ' ἡμέρα ποῦ θὰ χωριστοῦμε
κι' ἡ καρδιά μου νοιώθω γιὰ σὲ νὰ πονῇ,
τὸ καράβι προσμένει νὰ φιληθοῦμε
καὶ νὰ φύγω μακρυά σου. Μελαγχροινή!
Ναί, τὸ κορμί μου μπορεῖ νὰ τὸ πάῃ
τὸ καράβι σὲ μέρη πολὺ μακρυνά,
ἡ καρδιά μ' ὅμως π' ἐσέν' ἀγαπάει,
θὰ σοῦ μείνῃ συντρόφισσα παντοτεινά.
Φεύγει. σφυρίζει κι' ἐγώ, καθισμένος
στὴ πλώρη, κυττάζω ἐσένα ποῦ κλαῖς
κι' ἐλπίζω πάλι, κοντά σου γυρμένος,
«πολὺ σ' ἀγαπάω» σὲ μένα θὰ λές.

Γιῶργος Δουκαδάκης

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ,,

Τὸ γραφεῖον τῆς «Σφαίρας» ἀναλαμβάνει τὴν διαβίβασιν ἐπιστολῶν ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς διάσημον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως νοομάντην καὶ πνευματιστὴν διαμένοντα ἐν Ἀθήναις. Πλῆρες φῶς εἰς ὅλα τὰ οἰκογενιακὰ μυστήρια.

Πνευματισμός, ὑπνωτισμός, τραπεζάκι.

Ψυχολογία παντὸς ἀτόμου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος.

Συνεννόησις δι' ἀλληλογραφίας. Ἀπαντήσεις ταχεῖαι καὶ ἀκριβεῖς. Πλήρης μυστικότης. Γράψατε: Νοομάντην, γραφεῖα «Σφαίρας» ἐσωκλείοντες δραχμὰς 10 εἰς ἑκάστην ἐπιστολήν.

Εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λάβουν ἀπαντήσεις δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς καὶ ὄχι διὰ τῆς στήλης καθίσταται γνωστὸν ὅτι, δέον νὰ ἐσωκλείουν εἰς διπλοῦν τὸ ὁρισθὲν ἀντίτιμον.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ:

ΠΑΣΧΟΥΣΑΝ ΚΑΡΔΙΑΝ, Θᾶσον: Ἡ ἐρωτική σας περιπέτεια θὰ καταλήξῃ εἰς μίαν θλῖψιν πολὺ ἰσχυράν. Διὰ ν' ἀποφύγετε τὴν θλῖψιν αὐτήν, ἀνάγκη νὰ διακόψετε τὰς σχέσεις μὲ τὸ ἀγαπώμενον πρόσωπον.

ΠΛΗΓΩΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ, Θᾶσον: Ὁ νέος ἐκεῖνος δὲν δύναται ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὸ αἴσθημά σας διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι ἔχει συνδεθῇ μὲ ἄλλην, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ ὑπερβολικά.

ΣΒΥΣΜΕΝΟΝ ΟΝΕΙΡΟ, Θᾶσον: Θὰ ὑπανδρευθῆτε ἀπὸ συνοικέσιον, ἀλλὰ ὁ γάμος σας δὲν θ' ἀποβῇ εὐτυχής, λόγῳ τῶν πολλῶν ἐλαττωμάτων τοῦ συζύγου.

ΠΡΩΪΝΗΝ ΑΥΡΑΝ, Πάτρας: Εὐτυχὲς τὸ μέλλον σας καθ' ὅλην τὴν γραμμήν, ἀντάξιον τῆς ἀγαθότητος τοῦ χαρακτῆρος της. Ἡ ἀποκατάστασίς σας σύντομος καὶ ἐπιτυχής. Ὁ μέλλων σύζυγός σας ξένος. Θὰ ἐπαγγέλεται τὸν ἔμπορον. Ταξείδιον δὲν διαβλέπω.

ΜΑΡΑΜΕΝΟΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙ, Θεσσαλονίκην: Ἀντιλαμβάνομαι ὅτι ἔχετε διάθεσιν νὰ παίξετε μαζύ μου. Βεβαιωθῆτε ὅτι οὐδέποτε ἐδέχθην νὰ δώσω ἐξετάσεις διὰ τὴν ἱκανότητά μου. Εἶμαι ἕνας ταπεινὸς ἐπιστήμων καὶ τίποτε περισσότερον. Ἐὰν θέλετε νὰ διασκεδάσετε πηγαίνετε εἰς τὸ θέατρον.

AMI DE LA CAMPAGNIE Βόλον: Ἡ γνωριμία σας τὴν ηὐχαρίστησε πολύ. Πλήρης ἡ ἐπιτυχία τῆς νέας σας αὐτῆς ἐρωτικῆς ἐπιχειρήσεως.

EDLI QUE DORT: Γάμον δὲν διαβλέπω, θὰ συνδεθῆτε ὅμως ἐρωτικῶς μὲ πρόσωπον πολὺ γνωστό σας, αἱ μετὰ τοῦ ὁποίου σχέσεις σας θὰ σᾶς κάμουν εὐτυχῆ.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΝ ΧΑΜΟΓΕΛΟ, Βυτίναν: Ὑποφέρετε ἀπὸ ἀσθένειαν, ἡ ὁποία δυσκόλως θεραπεύεται. Σᾶς συνιστῶ, διὰ νὰ μὴ χειροτερεύσῃ ἡ θέσις σας, ν' ἀποφεύγετε κάθε συγκίνησιν. Γάμον τοῦ ἀδελφοῦ σας μὲ τὸ ἀγαπώμενον πρόσωπον δὲν διαβλέπω. Ὅσον ἀφορᾷ ὑμᾶς, σᾶς συνιστῶ ν' ἀποφύγετε τὸν γάμον. Ἐὰν θέλετε νὰ ἀνακουφισθῇ ἡ ὑγεία σας μείνατε καὶ τὸν χειμῶνα εἰς τὸ μέρος, ἔνθα σήμερον διαμένετε. Ὁ γνωστός σας δὲν εἶναι διόλου καλά. Ὁ πατέρας σας θὰ ζήσῃ ἀκόμη 15 ἔτη.

ΡΩΒΥΡΟΝ ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΝ: Προσπαθήσατε νὰ νυμφευθῆτε τὴν νέαν ἐκείνην. Μόνον ἡ μετ' ἐκείνης συμβίωσις θὰ σᾶς καταστήσῃ εὐτυχῆ. Θὰ ταξειδεύσετε. Ἡ ἐπιχείρησις τὴν ὁποίαν σχεδιάζετε θ' ἀποτύχῃ. Ἐφ' ὅσον γνωρίζετε τὸ ὄνομα, τί μ' ἐρωτᾶτε; Εἰς παιδαριωδίας δὲν ἀπαντῶ.

ΠΛΑΝΗΤΗΝ ΦΑΡΑΩ, Ἀλεξάνδρειαν: Τὸ μέλλον σας πολυτάραχον καὶ πλῆρες πικρῶν δοκιμασιῶν, ὅπως καὶ τὸ παρόν σας. Ἡ οἰκονομική σας κατάστασις λίαν ἀνώμαλος, τοιαύτη δὲ θέλει ἐξακολουθήσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον. Χαρακτήρ σας ἐπιπόλαιος, στρυφνός, πολὺ σκληρός. Τὰ συχνὰ ἀτυχήματα τῆς οἰκογενείας σας ἀποδώσατε τα ὅλα εἰς τὰς κακὰς βάσεις, τὰς ὁποίας ἔθεσε διὰ τὴν οἰκογενειακήν του ζωὴν ὁ οἰκογενειαρχης. Τρόπος βελτιώσεως δὲν ὑπάρχει. Ἀλλαγὴν τῆς στάσεως τοῦ ἀδελφοῦ σας μὴ ἀναμένετε, συνεπῶς καὶ ἡ δική σας σας θὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ αὐτή. Ἡ ὑγεία σας δὲν θὰ βελτιωθῇ. Πολὺ λυπηρὰ ἡ ἔκβασις τῶν σχέσεων σας μὲ τὴν νέαν ἐκείνην. Ὁ χαρακτήρ της πολὺ καλός, πλὴν σοβαρῶς οὐδέποτε ἐσκέφθη νὰ σᾶς ἀγαπήσῃ.

REINE BOIS, Ἀθήνας: Τὸν μέλλοντα σύζυγόν σας δὲν τὸν γνωρίζετε. Ὀνομάζεται Ἀλέξανδρος. Γάμος μετὰ διετίαν. Ὁ ἀδελφός σας ὑποφέρει πολύ.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς «Σφαίρας» θ' ἀπαντήσω καὶ εἰς τὰς ἐπιστολὰς τῶν δίδων καὶ κυρίων: *Ραβεγκάρ, Ren, Ροδαλῆς Αὐγούλας, Νίβ, Ἰσαβέλλας, Κ. Ἀναστασίου.*

Ἰωάννην Καλέιζον, εἰς τὴν πρώτην ἐπιστολὴν ἀπήντησα. Δευτέραν δὲν ἔλαβον *Κικέρωναν,* δὲν ἔλαβον. *Fleur d espoir,* οὔτε ἰδικήν σας.

Ὁ Νοομάντης

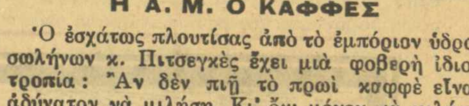

Η Α. Μ. Ο ΚΑΦΦΕΣ

Ὁ ἐσχάτως πλουτίσας ἀπὸ τὸ ἐμπόριον ὑδροσωλήνων κ. Πιτσεγκὲς ἔχει μιὰ φοβερὴ ἰδιοτροπία: Ἂν δὲν πιῇ τὸ πρωὶ καφφὲ εἶναι ἀδύνατον νὰ μιλήσῃ. Κι' ὄχι μόνον νὰ μιλήσῃ δὲν μπορεῖ, ἀλλ' οὔτε νὰ δῇ, οὔτε ν' ἀκούσῃ, οὔτε ν' ἀντιληφθῇ τί γίνεται γύρω του.

Φαντασθῆτε μέχρι ποίου σημείου φθάνει ἡ ἰδιοτροπία του, ἀφοῦ ἕνα πρωὶ ποὺ ἐξύπνησεν, ἡ καμαριέρα του τὸν εἰδοποίησεν ὅτι ἡ γυναῖκα του ἔλειπεν ὅλη νύκτα κι' ὅτι ἀκόμη δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει, αὐτὸς δὲ ἠρκέσθη νὰ σηκώσῃ μονάχα τοὺς ὤμους του. Καὶ μόνον ὅταν ἤπιε τὸν ἐρατεινὸν βαρὺν γλυκύν του, τότε μόνον ἐσκέφθη νὰ ἐρωτήσῃ ποὺ εὑρίσκετο ἡ σύζυγός του. Ἐκείνη ὅμως εἶχεν ἐπιστρέψει ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ἐξήγησεν εἰς τὸν σύζυγον ὅτι ἔμεινεν ὅλη τὴ νύκτα στῆς μαμᾶς της, ἡ ὁποία εἶχε πάθει μιὰ σοβαρὴ καρδιακὴ προσβολή.

Ἕνα πρωὶ ὁ κ. Πιτσεγκὲς ἤκουσε μιὰ ἀσυνήθιστη φασαρία στὸ δωμάτιον τῆς συζύγου του.

Πετιέται ἀμέσως ἀπὸ τὸ κρεββάτι του καὶ βάζει τὸ μάτι του στὴν κλειδαρότρυπα. Καὶ βλέπει ἕναν ἄνδρα νὰ προσπαθῇ νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο ποὺ ἔβλεπε στὸν κῆπο. Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία ὅτι ἡ σύζυγός του εἶχε φιλοξενήσει ἐκείνη τὴν νύκτα τὸν ἐραστήν της.

Ἔξω φρενῶν ὁ κ. Πιτσεγκὲς βιάζει τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῆς συζύγου του καὶ εἰσορμᾷ μέσα.

— Ἀθλία, τῆς φωνάζει, ἔπρεπε νὰ εἶχα πιῇ καφφὲ καὶ θὰ τοῦ ἔδειχνα αὐτοῦ τοῦ μασκαρᾶ.

Μ. Στήριος

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Μαύρην σκιάν, ἐπιστολή σας πρὸς κ. Νοομάντην ἐλήφθη. *Ἰωάννην Καλέντζον,* μόνον ἡ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 4, 9, 25 ἐλήφθη παρὰ τοῦ κ. Νοομάντου μετὰ τοῦ ἀντιτίμου. *Γ. Σουβρίδην,* ὑπολογίσατε πρὸς 20 λεπτὰ τὴν λέξιν καὶ ἀποστείλετε Coeur sousible, καταχώρησις ανευ ἀντιτίμου. Θὰ στοιχίσῃ δρ. 6. Parfum des Fleur, ἐνοικίασις γραμματοθυρίδος δραχ. 50 δι' ἓν ἔτος, δι' ὀλιγώτερον διάστημα ἀναλόγως. Ἢ θὰ περνᾶτε νὰ ζητήσετε μόνη σας τὰς ἐπιστολάς σας ἢ θὰ μᾶς γραφετε νὰ σᾶς τὰς στέλλωμε. *Ν. Κ. Ἀντωνόγλου,* διαγωνισμὸς ἀκατάλληλος. *Κ.,* ὑπολογίσατε τὰς λέξεις τοῦ ποιήματός σας πρὸς 20 λεπτὰ τὴν μίαν, *Παναγ. Κ. Κωνσταντινόπουλον,* ὁμοίως καὶ σεῖς. Προηγούμενα φύλλα ὑπάρχουν πρὸς 1.50 ἕκαστον. *Δ. μ. Ζορμπᾶν,* ἐλήφθησαν. *Κώσταν Φ.,* στείλατε, ὅτι νομίζετε σεῖς καλλίτερον. *Θ. Ἰωαννίδην,* συνδρομή σας ἐλήφθη. *Θ. Ρόδην,* ἐχρεώθητε δρ. 5.

ΗΧΩ

Ποῦ πᾶς; ποῦ μένει ἡ εὐτυχία;
Πές μου, ἀντίλαλε, ποῦ θὰ τὴν βροῦν,
στὴ γῆ, στὰ ὄρη ἢ στὰ δάση
ἢ ἐκεῖ, ψηλὰ στὸν οὐρανό;
—Στὸν οὐρανό!
Ποῦ ἔχει τὰ ὡραῖα της βασίλεια,
τὰ χρυσᾶ παλάτια, τὰ μαγικά,
σὲ ποιὰ χώρα τἄχει κτισμένα;
Μήπως τὰ ἔχει ἐδῶ κοντά;
—Κοντά!
Ποῦ θὰ τὴν βρῶ τὴν ἄσπλαχνη;
Στὸν κόσμο; στὴ σιγή;
στὰ σπίτια; στὸ θάνατο:
κρυμμένη μέσ' στὴ γῆ;
—Στὴ γῆ!
Τάχα ποτὲ δὲ θὰ τὴν εὕρω
ποὺ μόνο αὐτὴ ἐδῶ γυρεύω;
Δὲ θἄρθῃ σ' ἐμὲ αὐτὴ ποτέ;
—Ποτέ!

Β. Δ.

Ο ΒΛΑΜΗΣ : :

ΕΚΕΙ, ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ Π' ΑΓΑΠΟΥΣΕ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΗ

υπο LID

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἡ Μεγαλειότης του ὁ Αὐθέντης ἡμῶν, εὐηρεστήθη νὰ σοῦ ἀποδείξῃ τὴν ὑψηλὴν εὔνοιάν του, ἔδωκε πρὸς χάριν σου εἰς τὸν ἐπιτηρητὴν τοῦ σταύλου τὸν τίτλον τοῦ πασσᾶ, καὶ σὲ προσφέρει εἰς τὴν ἐξοχότητά του ὡς σύζυγον!

Τοιουτοτρόπως, ἀπὸ τὴν μυροβόλον κλίνην ἑνὸς μονάρχου, ὁδηγεῖται εἰς τὴν κλίνην ἑνὸς νεοδμήτου πασσᾶ, ἡ ὁποία ὄζει ἀκόμη σταῦλον!

Τοῦτο, ἐπὶ τέλους, δύναται νὰ εἶναι καὶ παρήγορον.

Ἀλλ' ὅταν δὲν συμβαίνῃ οὐδὲ τοῦτο; Ἴδωμεν!...

Τὸ παράπονον τῆς Σουλτάνας.

Ἐντὸς θαλάμου, κεκαλυμμένου γύρωθεν ἀπὸ τοὺς τοίχους μὲ βελουδωτοὺς περσικοὺς τάπητας, παρουσιάζοντας πληθὺν φανταστικῶν θηρίων, μία γυνή, ξανθὴ ὡς Ἀφροδίτη, εὑρίσκεται μόνη ἐξηπλωμένη ἐπὶ χαμηλοῦ διβανίου.

Τα παράθυρα, κεκαλυμμένα διὰ παραπετασμάτων χρώματος πορφύρας, μεταδίδουσι τὸ χρῶμά των καὶ εἰς τὸ φῶς τῆς ἀποκλινούσης πρὸς τὴν δύσιν ἡμέρας. Νομίζει τις ὅτι ἑκάστη ἡλιακὴ ἀκτὶς διὰ νὰ εἰσελάσῃ εἰς τὸν χῶρον ἐκεῖνον, διῆλθε πρῶτον διὰ μυροβόλου τινὸς θερμοκηπίου καὶ παρέσυρε μεθ' ἑαυτῆς τὰ χρώματα ῥόδων τοῦ Ἰσπαχάν.

Ἡ ἐπὶ τοῦ διβανίου νωχελῶς ἐξηπλωμένη γυνὴ ἄγει τὸ εἰκοστὸν τρίτον περίπου ἔτος τῆς ἡλικίας της. Τὰ εἴκοσι καὶ τρία ταῦτα ἔτη θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἀριθμήσῃ ἐπὶ τῆς μορφῆς της, ἐφ' ἧς ἕκαστον τούτων παρερχόμενον εἶχεν ἀφήσει ἴχνη τῆς διαβάσεώς του ἀνὰ ἓν φίλημα γλυκὺ καὶ ἀνὰ μίαν εὐώδη θωπείαν.

Ἡ κόμη της ἦτο ξανθή, ὡς χρυσός, καὶ οἱ ὀφθαλμοί της κυανοῖ, ὡς δύο τεμάχια οὐρανοῦ· θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐν τῷ κλειστῷ ἐκείνῳ χώρῳ οἱ ὀφθαλμοί της ἀνεπλήρουν τὸν ἐλλείποντα οὐρανόν.

Τὸ σύνολον αὐτῆς ἀπετέλει μίαν δέσμην ἀφ' ὅ,τι ὑπάρχει ὡραιότερον ἐν τῇ φύσει. Ὁ χρυσὸς εἰς τὴν κόμην· ὁ οὐρανὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· εἰς τὰ χείλη τὰ ῥόδα· οἱ μαργαρῖται εἰς τοὺς ὀδόντας· ὁ ἐλεφαντόδους εἰς τὸ δέρμα.

Ἐν τούτοις, ἐὰν ἐπετρέπετο νὰ προσεγγίσῃ τις πλειότερον καὶ νὰ παρατηρήσῃ διὰ μέσου τῶν ὀφθαλμῶν της θα ἠδύνατο νὰ εἴπῃ.

«Ἰδοὺ δύο φωτεινὰ τεμάχια οὐρανοῦ, τῶν ὁποίων τὸ φῶς προέρχεται ἀπὸ πυρκαϊὰν κατακαίουσαν ὄπισθεν αὐτῶν μίαν ψυχήν.»

Καὶ δὲν θα ἠπατᾶτο. Πᾶν ὅ,τι θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκφρασθῇ διὰ τῆς ὑπάρξεως ταύτης, ἤθελεν ἐξηγήσει ἓν συνεχὲς παράπονον. Ἡ σιγὴ τῆς μικρᾶς αἰθούσης ὡμίλει εὐγλωττότερον ἀπὸ πᾶσαν λαλιάν.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔπληττεν ἐντὸς τοῦ χώρου ἐκείνου. Ἠσθάνετο ἐντὸς ἑαυτῆς κάτι ἀχανές, τὸ ὁποῖον ἦτο προωρισμένον νὰ συσφιχθῇ ἐντὸς τεσσάρων τοίχων ἔπασχε τὴν ἀσφυκτικὴν ἀγωνίαν τοῦ μεγίστου ἐν τῷ ἐλαχίστῳ.

Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἔρριπτεν ἓν βλέμμα ἐπὶ ὑψηλοῦ καὶ περιχρύσου κατόπτρου, τὸ ὁποῖον ὠρθοῦτο ἔναντι τοῦ διβανίου.

Τὸ κατοπτρον ἐκεῖνο ἦτο ὁ μόνος εἰλικρινὴς σύντροφός της, ἀλλὰ σύντροφος κακὸς ἐν τῇ εἰλικρινείᾳ του, διότι μετὰ τῆς ἐξωτερικῆς καλλονῆς, ἀπεδιδεν ὡσαύτως καὶ τὴν λάμψιν τῆς φλογός, ἡ ὁποία ἐλυμαίνετο ἔσωθεν τὴν ψυχήν της.

Καὶ ὁ ἀπειρότερος ὀφθαλμὸς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ἐκ τῆς εἰκόνος ἐκείνης, ὅτι ἡ φυλακισμένη γυνὴ ἦτο μία ἐκ τῶν συζύγων τοῦ Ἄνακτος, νεαρὰ καὶ ὡραία δι' ἑαυτὴν καὶ δι' ὅλον τὸν κόσμον, ἐκτὸς τοῦ ὑψηλοῦ της συζύγου!

Καθ' ἣν στιγμὴν παρουσιάζομεν αὐτὴν εἰς τὸν ἀναγνώστην, ἐκρούετο ἡ θύρα τῆς μικρᾶς αἰθούσης.

Ἡ γυνή, χωρὶς νὰ κινηθῇ ἐκ τῆς θέσεώς της, ἤνοιξεν ὀλίγον τὰ ῥοδόχροα χείλη της καὶ ἐπρόφερε διὰ βροδείας φωνῆς:

— Σὺ εἶσαι, Ζαῆ;

Ἡ θύρα ἠνοίχθη ἀθορύβως καὶ γυνὴ ἡλικίας τεσσαράκοντα περίπου ἐτῶν, εἰσῆλθε καὶ ἔστη πρὸ αὐτῆς.

— Σουλτάνα μου! εἶπε, προσπαθοῦσα νὰ καταστήσῃ τὴν φωνήν της ὅσον οἷόν τε θωπευτικωτέραν· ἔχεις διάθεσιν νὰ σοῦ φέρω παγωτά;

Ἡ ξανθὴ γυνή, χωρὶς ποσῶς νὰ στραφῇ, προσήλωσεν ἐκ νέου τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ κατόπτρου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου διεγράφετο τὸ παχὺ καὶ βραχὺ ἀνάστημα τῆς θαλαμηπόλου, καὶ ἀπήντησε ξηρῶς καὶ μετὰ τοῦ αὐτοῦ βεβαρημένου ὕφους:

— Ὄχι.

Ἡ Ζαῆ εἰς τὴν ἀπάντησιν ἐκείνην, ἔκλεισε τὴν θύραν καί, πλησιάσασα βραδέως εἰς τὸ διβάνιον, ἐγονάτισεν ἐπὶ μικροῦ μεταξίνου προσκεφαλαίου, ὅπερ ἔκειτο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Ἐφέντη μ', εἶπε διὰ φωνῆς γλυκείας, πάλιν μελαγχολίας ἔχεις σήμερον; Σοῦ τὸ εἶπα καὶ σοῦ τὸ λέγω καὶ πάλιν ἡ μελαγχολία αὐτὴ θὰ σοῦ σβύσῃ ὅλα τὰ ῥόδα, ποὺ σοῦ ἔρριψεν ὁ Ἀλλὰχ μὲ τόσην ἀφθονίαν ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπόν σου.

Τὰ χείλη τῆς Σουλτάνας διεστάλησαν εἰς ἀόριστον καὶ μελαγχολικὸν μειδίαμα.

— Εἴθε νὰ τὰ σβύσῃ! ἀπήντησε χωρὶς νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλήν. Τί τὰ θέλει ἐπάνω εἰς ἐμέ;.. Ἂς τὰ πάρῃ νὰ τὰ ῥίψῃ ἀλλοῦ.

— Σουλτάνα μου! ἀπήντησεν ἡ θαλαμηπόλος, ὁ Ἀλλὰχ δὲν ἔδωκε τίποτε εἰς τὴν γυναῖκα, χωρὶς νὰ ἔχῃ καὶ ἕνα λόγον ποὺ τὸ δίδει... Γνωρίζω τὸν πόνον σου, εἶμαι δύο χρόνια πλησίον σου· ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ὁ μέγας αὐθέντης ἔκαμε τόσον μεγάλην τιμὴν εἰς τὴν εὐμορφιάν σου, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἡ τιμὴ αὐτὴ ἔγινε διὰ νὰ σβύσῃ τὴν εὐμορφιάν σου διὰ παντός. Ἄφησε, ἐφέντη μ', νὰ σοῦ φέρω παγωτὰ νὰ δροσισθῇς.

Ἡ Σουλτάνα ἔστρεψε βραδέως τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν Ζαῆ καὶ ὑπέλαβε:

— Σήμερα δὲν ἠξεύρω τί ἔχω... ἔχω μίαν λύπην χωρὶς νὰ μοῦ συμβῇ τίποτε... Τὸ πρωῒ ἦλθεν ἡ Σουλτάνα Ἐμινὲ καὶ μ' ἐλύπησε· τὴν ὑπανδρεύουν μὲ τὸν ἐπιστάτην τῶν ἁμαξῶν ποὺ τὸν ἔκαμαν μπέην.

— Τὸ γνωρίζω, ἐφέντη μ', ἡ θαλαμηπόλος της μοῦ εἶπεν ὅτι ἔκλαιεν ὅλην τὴν νύκτα. Λοιπόν, βλέπεις ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ποὺ ὑποφέρουν περισσότερον:.. Διὰ τὴν ἰδικήν σου τὴν τύχην δὲν ἔχεις λόγον ἀκόμη νὰ παραπονῆσαι· δύο ἔτη ἐπέρασαν καὶ ἐπῆγες τρεῖς φορὰς εἰς τὸν αὐθέντην... Διὰ νὰ μὴν ἀποφασίσῃ τίποτε διὰ σέ, αὐτὸ σημαίνει, ἐφέντη μ', ὅτι ἔμεινεν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν εὐμορφιά σου...

Ἡ Σουλτάνα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπήντησεν.

— Ἄ, μὴ σὲ ἀπελπίζῃ αὐτό, Σουλτάνα μου! ἐγὼ ἔχω εἴκοσι χρόνια ἐδῶ καὶ πολὺ σπανίως εἶδα αὐτὴν τὴν τιμὴν νὰ ἐπαναλαμβάνεται ἐντὸς δύο ἐτῶν τρεῖς φοράς. Ἠξεύρεις, ἐφέντη μ', τί θὰ εἰπῇ νὰ ἔμβῃ ὁ αὐθέντης εἰς τὴν καμαράν του, νὰ ἠξεύρῃ ὅτι περιμένουν τόσαι ὡραῖαι χανούμ, ποὺ δὲν τὰς ἐγνώρισεν ἀκόμη καὶ νὰ εἰπῇ τρεῖς φορὰς ἐντὸς δύο μόνον ἐτῶν: «Λαλᾶ! ἀπόψε νὰ ἔλθῃ ἡ Σουλτάνα Χαϊδίν· ἐκεῖνα τὰ ξανθὰ μαλλάκια της, ὅταν ἔξαπλώνωνται ἐπάνω εἰς τὰ μαλακὰ μαξιλάρια, νομίζω πῶς εἶναι χρυσάφι, ποὺ πυρυγίζει εἰς τὸ κεφάλι της, φωτισμένον ἀπὸ κάποιο φῶς, ποὺ καταβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανόν... ἐκεῖνο τὸ λευκὸν σῶμα της, τὰ χεράκια, ποὺ εἶναι τόσον μικρὰ καὶ ῥόδινα... ἐκεῖνο τὸ στῆθος... ἐκεῖνο τὸ σβύσιμον τῶν ματιῶν της... ἐκεῖνοι οἱ ἀναστεναγμοί. Λαλᾶ! νὰ μοῦ φέρῃς τὴν Σουλτάνα Χαϊδίν!.. αὐτὴν δὲν θὰ τὴν δώσωμεν εἰς κανένα τὴν γλυκειάν μου Χαϊδίν!.. ποὺ ἔχει πάντα παράπονα!.. ἀλλὰ τὸ παράπονόν της εἶναι τόσον γλυκύ, ὥστε ἐπίτηδες τὴν ἀφίνω νὰ παραπονῆται, διὰ νὰ γίνεται ἀκόμη ὡραιοτέρα!.. Πήγαινε, Λαλᾶ, φέρε την!»

Εἰς τὴν κολακευτικὴν ταύτην φλυαρίαν τῆς θαλαμηπόλου, ἡ Σουλτάνα ἐστέναξε βαθέως καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς.

Μολονότι δὲν ἠγνόει ὅτι ἡ μέθοδος αὐτὴ ἦτο συνήθης εἰς τὰς θαλαμηπόλους τῶν Σουλτανίδων, ὅπως παρηγοροῦν αὐτὰς δι' ἐλπίδων προσεχοῦς εὐνοίας. ἐν τούτοις, εἰς τοὺς λόγους τῆς Ζαῆ, ᾐσθάνθη μίαν ἡδονικὴν ἔκλυσιν καθ' ὅλον το σῶμά της.

Ἡ θαλαμηπόλος, μαντεύσασα ὅτι ἡ φαντασία τῆς σφριγηλῆς γυναικὸς εἶχε βυθισθῆ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς ὠκεανοὺς ἡδονῆς, δὲν ἐπεχείρησε πλέον νὰ διακόψῃ τὴν σειρὰν τῆς μεθυστικῆς ὀνειρώξεως διὰ νέας φλυαρίας.

Ὁ μικρὸς οὗτος σπινθὴρ ὑπῆρξεν ἀρκετὸς ὅπως ἀνάψει πυρκαϊὰν ὑπὸ τὴν ξανθὴν ἐκείνην κεφαλήν, ἥτις μετεδίδετο ἀκαριαίως ὑπὸ τὸ λευκὸν καὶ παλλόμενον στῆθος.

Ἡ ἐκδήλωσις τῆς πυρκαϊᾶς ἐκείνης ἦτο τοσοῦτον καταφανής, ὥστε ἡ πονηρὰ θαλαμηπόλος τὴν ἠκολούθησε διὰ τοῦ ὀξυδερκοῦς καὶ πεπειραμμένου βλέμματός της σημεῖον πρὸς σημεῖον καὶ φάσιν πρὸς φάσιν.

(Ἀκολουθεῖ)

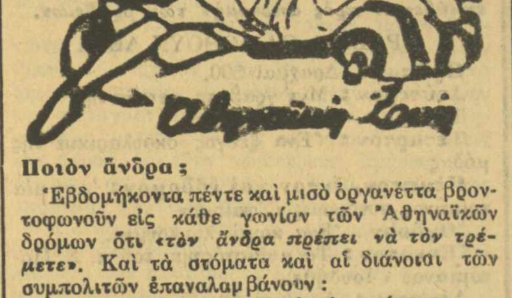

Ποιὸν ἄνδρα;

Ἑβδομήκοντα πέντε καὶ μισὸ ὀργανέττα βροντοφωνοῦν εἰς κάθε γωνίαν τῶν Ἀθηναϊκῶν δρόμων ὅτι *«τὸν ἄνδρα πρέπει νὰ τὸν τρέμετε».* Καὶ τὰ στόματα καὶ αἱ διάνοιαι τῶν συμπολιτῶν ἐπαναλαμβάνουν:

«Τὸν ἄνδρα πρέπει νὰ τὸν τρέμετε».

— Ἀλλὰ ποιὸν ἄνδρα; ἐρωτᾷ κάποιος κοινωνιολόγος.

— Αὐτὸν ἐκεῖ, τοῦ ἀπαντοῦν ὅλοι, δεικνύοντες διερχομένην κυρίαν μὲ κομμένα τὰ μαλλιὰ ἀ λὰ γκαρσόν.

Ταχύτης εἰδυλλίου

Συνηντήθησαν μέσα στὸ τραῖνο τῆς Κηφισσιᾶς. Ἐκείνη τὸν ἠρώτησε τὴν ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως. Ἐκεῖνος προθυμότατα τῆς ἀπήντησε καὶ συγχρόνως ἐσκέφθη:

— Μία κυρία ποὺ ῥωτᾷ τὴν ὥρα κουβέντα θέλει. Κι' ὄχι μόνον κουβέντα.

Ὅταν ἔφθασαν στὸν πρῶτο σταθμὸ ἐκείνη τὸν ἠρώτησε πάλιν:

— Τί εἶν' ἐδῶ;

— Τὸ Μαροῦσι ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

Κατόπιν τῆς παραχωρεῖ τὸ κάθισμα. Ἐκείνη δέχεται, πληρώνουσα τὴν θυσίαν αὐτὴν μὲ τόσα χαμόγελα καὶ βλέμματα γλυκερά.

Ἐκεῖνος ἐξακολουθεῖ πονηρὰ φρονῶν:

— Κελεπούρι μεγαλεῖον!

Φθάνουν στὰς Ἀθήνας. Ἡ κυρία κατεβαίνει πρώτη, πηδάει σ' ἕνα ταξί, ὁ σωφὲρ κορνάρει, ἐκείνη χαιρετᾷ διὰ τῆς κεφαλῆς τὸν συνεπιβάτην της καὶ γίνεται ἄφαντος.

Ἐκεῖνος μένει καρφωμένος στὴ θέσι του, στὴν θέσι ἐκείνη ποὺ τόσον εὐγενικὰ εἶχε προσφέρει πρὸ ὀλίγου.

Ταχυτέρα ἔκβασις εἰδυλλίου δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ

Ἀθηναῖος

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΟ ΕΠΕΡΙΜΕΝΕ ΚΑΝΕΙΣ

ΤΑ ΗΦΑΙΣΤΕΙΑ ΜΑΣ ΔΙΔΟΥΝ ΖΩΗΝ!

Ὅταν ἐκλείψουν, ἡ γῆ θὰ μεταβληθῇ εἰς ἕνα ἀπέραντον νεκροταφεῖον.

Ἂν ἡ ἔκρηξις ἑνὸς ἡφαιστείου φονεύει μέγα μέρος τῶν περὶ αὐτὸ κατοικούντων, καταθάπτει πόλεις καὶ καταστρέφει ἀγρούς, εὐεργετεῖ ὅμως τὰς χώρας ταύτας κατὰ πολλοὺς τρόπους. Πρῶτον, μετὰ τινα χρόνον καθιστᾷ αὐτὰς εὐφορωτέρας καὶ τὰς μεταβάλλει εἰς παραδείσους διὰ τὸν ἑξῆς λόγον: Ἡ στάκτη καὶ ἡ λάβα μεταβαλλόμενα εἰς χῶμα, ἀποβαίνουσι διὰ τὴν βλάστησιν ἀρίστη φυτικὴ γῆ, διότι αὐτὴ περιέχει κάλι, νάτριον καὶ φώσφορον, πᾶν δηλαδὴ ὅ,τι χρειάζονται τὰ φυτὰ ὅπως ἀπορροφῶσιν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους. Δεύτερον, τὰ ἡφαίστεια συντελοῦσιν ὅπως διατηρῶσι τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ ὑδρόσφαιραν τοῦ ἡμετέρου πλανήτου διὰ τὸν ἑξῆς λόγον: Τὰ ὀρυκτά, τὰ ὁποῖα συγκρατοῦν τὸν φλοιὸν τῆς Γῆς, ἀπορροφῶσι διαρκῶς τὸ ὕδωρ καὶ τὸν ἀέρα, σώματα ἀναγκαιοῦντα διὰ τὴν ὕπαρξιν τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων· τὰ ἡφαίστεια ὅμως ἀναφυσῶντα ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς Γῆς ὑδρατμούς, διοξείδιον τοῦ ἄνθρακος καὶ ἄζωτον, ἀντικαθιστῶσι τὰ ὑποκλεπτόμενα καὶ οὕτω παρατείνουσι τὴν ὕπαρξιν τῆς ἐνοργάνου πλάσεως.

Τί θὰ συμβῇ ὅμως ὅταν παύσῃ ἡ ἡφαιστειότης τῆς Γῆς; Τὰ ὀρυκτὰ θὰ ἀπορροφήσωσι βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὸ ὕδωρ καὶ τὸν ἀέρα, θάνατος γενικὸς θέλει ἐπέλθει τότε ἐπὶ τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων, ἡ δὲ Γῆ θὰ μεταβληθῇ εἰς ἀπέραντον νεκροταφεῖον, ὅπως τοῦτο συνέβη καὶ ἐπὶ τῆς Σελήνης.

Κ. Μητσόπουλος, *χημικὸς*

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ,,

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Βλάμης

Σώνεται πάλε ἡ ρετσίνα,
—ρὲ Θέ, τί σοὖχω κανωμένα ; —
κι'οὖλοι οἱ μπεκρῆ ες στὴν [Ἀθήνα
μοιάζουν μὲ φύλλα μαρα- [μένα

Μανιὼ

Μὴ μοῦ συχίζεσαι καὶ φτί- [νεις
κ'ἔτσι χαλάει ἡ καρδιά μου,
ὅταν δὲν βρίσκεις γιὰ νὰ [πίνης
θὰ σ'ἔχω πειὸ πολὺ κοντά [μου.

Βλάμης

Οὖλα ἀηδίες καὶ προλήψες,
χάδια, φιλιά, ἔρων, κουζίνα
ἐτοῦτα ὅσο κι ἂν τὰ στίψῃς
δὲ βγάνεις νὰ γουλιὰ ρε- [τσίνα.

Μανιὼ

Στομάχι ἔχεις οὐ γιὰ στέρ- [να ;
νὰ μάθω τοῦτο σοῦ γυρεύω,
ὅλη τὴ νύχτα στὴν ταβέρνα
μ' ἀφίνεις μόνη μου καὶ ρέβω.

Βλάμης

Ρέ, τί τὰ θὲς καὶ τὰ γυρεύεις,
εἶσ' ἀνιστόριτη ἐσύ.
Πῶς ἔγινε ὁ κοσμος ξέρεις ;
Μὲ χῶμα, ρέ, καὶ μὲ κρασί.

Μανιὼ

Εἶν' ἁμαρτία, κακομοίρη,
ποὺ δὲν τὴ συχωρνᾷ παπᾶς,
νἄχῃς στὸ νοῦ σου τὸ ποτῆρι
μέρα καὶ νύχτα ὅπου κι' ἂν πᾷς

Βλάμης

Ὡς κι'ὁ Χριστός, μὲ μαύρη χλίψι,
τὸ βλόγησε κάποια ἐποχὴ
κι ἂν δὲν τοῦ δίναν νὰ ρουφήξῃ
ἴσως δὲν τοὖβγαιν' ἡ ψυχή.
Τὰ δέντρα ρίχνουνε τὰ φύλλα
καὶ συννεφιάζει ὁ οὐρανὸς
κι'οὔλους τοὺς πιάνει ἀνατριχίλα,
καὶ σ'οὔλους ἔρχεται καπνός.
Γιατ' ὅλη τούτη ἡ νεκραμάρα,
ὁ νοῦς σου τὤβανε ποτέ ;

Μανιὼ

Φθινοπωριάζει βρὲ κουτέ.

Βλάμης

Ἀμάν, ἀντίχριστε τσιφούτη,
τὸ σκότι μοὔτριξες κ' ἐσύ.

Μανιὼ

Γιατί λοιπὸν πέφτουν τὰ φύλλα ;

Βλάμης

Γιατί τὴν ἐποχὴ ἐτούτη
σώνεται πάντα τὸ κρασί. **Ὁ Βλάμης**

ΝΥΚΤΕΡΙΝΕΣ ΚΑΝΤΑΔΕΣ

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΠΕΦΤΟΥΝ ΤΑ ΦΥΛΛΑ

Ὦ μελένια μου Λολίτα, τώρα ποὺ φεύγεις δῶσε μου πίσω τὴν καρδούλα μου, τὴ φτωχή μου καρδιά. Μὴ θέλεις νὰ τὴν σπαράξῃς στὰ χέρια σου σὰν νἄτανε πουλάκι, μὴ θέλῃς νὰ τὴν τσακίσῃς στὰ χέρια σου,ὅπως ἐτσάκισες προχθὲς τὸ φτωχὸ λουλουδάκι ποὺ ἐπέταξα στὸ μπαλκόνι σου, ὦ κακιά μου Λολίτα.

Ὁ φτωχός σου ὁ Μάριος δὲν ἔχει ἄλλο ἀπὸ τὴν καρδούλα του ποὺ εἶναι γεμάτη ἀγάπη γιά σένα ἀγάπη περιφρονημένη καὶ παραπεταμένη σὰν φύλλο κίτρινο καὶ μαραμένο.

Δῶσε μου πίσω τὴν καρδούλα μου τώρα ποὺ πέφτουν τὰ φύλλα καὶ τρέμει ἡ ψυχή μου σὰν τὸ καλάμι.

Μὴ φοβᾶσαι, κακιά μου Λολίτα. Δὲν θ' ἀγαπήσω ἄλλη.

Ἔχω τάξει τὴν καρδιά μου στὴν Παναγιὰ καὶ θἄρθω μιὰ μέρα στὸ ταπεινό της ἐρημοκκλήσι νὰ τὴν κρεμάσω στὸ χέρι της καὶ θὰ τὴν παρακαλέσω, χρυσῆ μου Λολίτα, νὰ γυρίσῃς πίσω γρήγορα.

Ὦ, πῶς θὰ μείνῃ μόνος ὁ φτωχός σου ὁ Μάριος, τώρα ποῦ πέφτουν τὰ φύλλα, τώρα ποῦ φεύγουν τὰ πουλιά, τώρα ποὺ ξεψυχοῦνε τὰ λουλούδια ;

Ὁ Μάριος

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΝΟΡΑΣ

ΟΤΑΝ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΠΙΚΡΑΘΗ Η ΑΓΑΠΗ ΣΑΣ, ΤΟΤΕ ;

Χ--ρ-τ- μ-ς τ-ν πλ-τ-ν- κ-- Ν-κ-λ- κ-ρτ-ρ--

Λύσεις, συνοδευόμεναι ὑπὸ μονοδράχμων, γίνονται δεκταὶ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας» μέχρι τῆς 30ῆς Σεπτεμβρίου. Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ φύλλον τῆς 3ης Ὀκτωβρίου.

Οἱ ἐσωκλείοντες περισσότερα μονόδραχμα λαμβάνουν περισσοτέρους κλήρους κατὰ τὴν ἐκκύβευσιν πρὸς ἀπονομὴν τῶν βραβείων.

ΒΡΑΒΕΙΑ ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ ΔΕΚΑ

Πρῶτον : Δραχμαὶ 500.
Δεύτερον : Μία γραβάτα μεταξωτή.
Τρίτον : Ἕνα ξυπνητῆρι.
Τέταρτον : Ἕνα ζεῦγος σκουλαρίκια τῆς μόδας.
Πέμπτον, ἕκτον καὶ ἕβδομον : Ἀνὰ μία τρίμηνος συνδρομὴ «Σφαίρας».
Ὄγδοον. Ἕνα κουτὶ λουκούμια.
Ἔννατον : Τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Σ. Ποταμιάνου «Ἰουδὴθ».
Δέκατον : Δραχμαὶ 50 εἰς μετρητά

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ 342 ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ 22ας ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Μάτια ποῦ δὲν βλέπονται γρήγορα λησμονιοῦνται

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

Λύσεις ὀρθάς, ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας, ἔστειλαν οἱ ἑξῆς :

Δημ. Ἀγγελάκης, Χαρίλ. Μακελλαράκης, Ἐμμ. Σφενδυλάκης, Παῦλος Πουρῆς, Αἰκατερ. Κανελλοπούλου (κλῆρ. 2), Παντελ. Μαλαμᾶτος, Παῦλ. Αβραμίδης, Νικ. Χροιᾶς, Π. Ἀθανασόπουλος, Δημ. Τσάκωνας, Τούλα Ἀλεξοπούλου, Κικὴ Γκρίτση, Παναγῆς Μπεβερᾶτος (κλῆρ. 2), Θεόδ. Γραμματικόπουλος, Μαρία Μιχαλοπούλου, Ἀντ. Μαλανδρῖνος (κλῆρ. 2), Χρῆστος Γανόσης (κλῆρ. 2), Π. Μαρκουλῆς, Κωνστ. Ρουμελιώτης, Ἀριστ. Παϊπέτης, Νῖκος Γ. Κούλουμπος, Τάκης Κωνσταντινόπουλος, Κων. Λουῖζος, Στέλιος Ἀγγ. Γιαννόπουλος (κλῆρ. 2), Ἰωάννα Νικολοΐδου, Γιῶργος Νοέας, Μιχαὴλ Νικ. Περτέσης (κλῆρ. 3), Πλούταρχος, Κ. Συμεόνογλου (κλῆρ. 5), Μᾶρκος Ματλῆς, Ἐρρῖκος Δυσκαλάκη, (κλῆρ. 3), Σπυρ. Νεγρης (ἄνευ ἀντιτίμου).

(Ἡ συνέχεια τῶν ὀνομάτων εἰς τὴν 7ην σελίδα)

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΙΣΑΝ ΜΟΝΟΝ

Ὁρίστε τὸ λοιπόν, ἠγαπηταὶ κύριοι καὶ ἠγαπητοὶ κυρίαι, μετὰ κομης καὶ ἄνεπ, εἰς τὸν φακὸν τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς πανοραμάτου μου, ὅπερ τοῖς πᾶντες εἶναι ὑγιεινὸν καὶ ὠφέλιμον, τὸ ὁποῖον μὲ μίαν δραχμίσαν γλέπετε ὅτα φαίνονδαι καὶ δὲν φαίνονδαι.

Ἐνταῦθα λοιπὸν γλέπεπε τὴν ἀνέλκυσιν τοῦ «Ἀλεξάνδρου Ζ.» ὅπεο τὸ ἔσυρον ἐκ τῶν βυθέων τῆς θαλάσσης μεθ ὅλων τῶν περιεχομένων, ἤγουν γνωστὸς συμπολιτεὺς κλαίει καὶ ὀδύρεται εἰς τὴν παραλίαν διὰ τὸ νὰ ἦτο μέσα εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἡ πενθερά του, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι δύσκολον, ἀδελφοί μου, νά εἶναι ἀκόμη ζωντανή.

Ἐνθάδε, ὦ κύριοι, γλέπετε τὰ διάφορα καταστήματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων νὰ κλείνουν ἀπὸ τῆς 7ης πρωινῆς διὰ νὰ κάμουν οἰκονομίαν φωτισμοῦ, ὅπερ μια Φωτεινὴ διαμαρτύρεται, ἐπειδὴ ἡ ἀστυνομία ζητάει νὰ κλείνῃ ἐνωρὶς καὶ τοῦ λόγου της, τὸ ὁποῖον ἡ κοπέλλα αὐτὴ εἶναι ἀοιδὸς καὶ δὲν κλείνει, ἀλλὰ κλείνεται εἰς τὰ διάφορα δωμάτια δι' οἰκογενείας καὶ ἀπὸ τοῦ πονηροῦ ἀμήν!

Ὁ Φαραῶς

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: «ΤΑ ΜΑΓΙΑ»

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΤΟ ΠΕΝΤΑΚΟΣΑΡΙΚΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

Πιρδικου μ', π'λί μ',

Τί νὰν τὴ κάνου νιὰ καρδιά, ἤθ'λα νἄχου κι' ἄλλη, νὰν τ'ς ἔκανα σιιφάδου κὶ τ'ς δυὸ κὶ νὰ σὶ καλοῦσα κ'ἔλθου σ' νὰ πάρ'ς μιζέ.

Ἰτώρα, μαθές, θὰ σ' πῶ τοὺ μυστ'κὸ ὄπ' μ' ἔκανι νὰ λείψου προυψὲς τὴ νύχτα ἀφ' τὴ συζυγικὴν παστάδα κὶ σ' ἔκανα νὰ κοιμ'θῇς οὔλη νύχτα μοναχ' σ' κὶ νὰ βουλουδέρνεσι στοὺ κριββάτ' σὰ νἄχες βγάν' τὴν ἰλαρά,ποὺ κακουψόφου νἄχ'ς.

Φόντας τ' λ'πὸν ἀνέβ'να προυχτὲς τοὺ βράδ' ἀφ' τοὺν Φάληρου, ἰμπάνισα μισα στοὺ τράμ νιὰ διοποινίδα ντιμὶ σαιζὸν νὰ ψάχν' γιὰ θέσ'. Σ'κώνουμι ἀπάνου μονομιᾶς καὶ τ'ς παραχουρῶ ἰφγινοπριπῶς τ' θέσ' μ'.

— Κάτσι, διοποινίς, τ'ς κάνου.

— Μιρσί, μ' λιέει, ἀλλὰ δὶν εἶμι διοποινίς. Εἶμι κυρ α. Σεῖς εἶστι παντριμένους ;

— Ὄχι, τ'ς κάνου, ἰγὼ δὶν παντρέβγουμι διὰ λόγ'ς κοινουν'κούς.

Κὶ πρὶν ἀλέκτουρ φουνήσει, ρὲ ζούδιουν, σ' ἀρνήθ'κα δικαπεντάκ'ς

Νὰ μὴ σὰ πουλυλουγῶ, ἰφτάσαμι στ'ν Ἀκαδημία κουβεντιαζουντας.

Ἰκείνη, πρὶν τοὺ τρὰμ σταθῇ καλά, δίνει μιὰ κὶ π'δάει. Π'δάει ἰκείνη, π'δάου κ' ἰγώ. Στέκ'τι ἰκείνη, στέκ'μι κ' ἰγώ. Μὲ τ'ράει, τ'ν τηράω. Ξερουβήχει ἰκείνη, ξερουβήχου κ' ἰγώ.

Στὰ στερνὰ μ' λιέει :

— Ἔρχεσι νὰ σὶ τρατάρου νιὰ πάστα ;

— Ἔρχ'μι, τ'ς λέου. Ποῦ θὰ πᾶμι ;

— Στοῦ σπίτ' μου, μ' κάν', κὶ μ' ἔσπρουξι νὰ μπῶ σ' ἕνα ταξί.

Μάρτ'ς μ' οὐ Ὕψιστ'ς δτ' σ' ἰθυμήθ'κα ἰκείνη τὴ στιμὴ κὶ μοὖρθε νὰ πηδήξου κάτ' ἀφ' τοὺ ταξί, μὰ τί νὰ σ κάνου ὄπ' ἰκειὰ ἡ ἄγνουστος μὶ βάσταγι χειρουπόδαρα.

Ἀστραπ'δὸν ἰφτάσαμι σπίτ' τ'ς, ὄπ' ἰκείνη, ἰφγινῶς προυσφερθεῖσα, μιὰ κ' ἰγὼ τ'ς παραχώρ'σα τ' θέσ' μ' στοὺ τράμ, μοῦ παραχώρ'σι κ' ἰκείνη τ' θέσ' τοὺ συζύγ' τ'ς στοὺ σπίτ'.

Φόντας τοὺ πρου ἔφευγα ἀφ' τοὺ σπίτ' τ'ς, βγάνει μέσα ἀφ' τοὺ κομουδίνου ἕνα πεντακουσάρικου, τοὺ διπλών' στὰ τέσσιρα κὶ μοῦ τ' δίνει.

— Πάρτου μ' λιέει, αὐτὸ κὶ νὰ σὶ γλέπουμι.

Τὴν τήραξα καλὰ-καλὰ κουνιῶν σα, πρασίν'σα, κατάπια τοὺ σάλιου μ', ἰδάγκουσα τὰ χείλια μ' κὶ τοὺ πῆρα.

— Κύργι' ἐλέησουν, εἶπα μέσα μ', οὐς τώρα οἱ ἄντρις πληρώνανι τ'ς γ'ναῖκις, ἰτώρα ἡ γ'ναῖκις πληρών'νι τ'ς ἄντρις.

Νὰ γιατὶ σ' ἄφ'κα μόνη προυψὲς τ' νύχτα.

Ἰτώρα ἄφ'σι τὰ μιξουκλάμμ'τα κὶ στέκα καλὰ νὰ μοιράσ'μι τοὺ πινταχουσάρ'κου.

Ταῦτα κὶ μενου, γειά σ' κὶ ἀντίου μ'.

Μήτρους Κουρνόγαλους

ΕΙΜ' Η ΓΚΑΡΣΟΝΑ ΤΟΥ ΓΛΕΝΤΙΟΥ

Ἡ γκαρσόνα εἶμαι τώρα
καὶ παντοῦ εἶμαι τακτική,
ὅπου θέλω κι' ὅποιαν ὥρα.
Εἶμαι τώρα κοσμική.
Χαρωπὴ εἶμαι,γιατὶ τρέχω
μοναχὴ καὶ στὸ χορὸ
καβαλλιέρους πάντα ἔχω
ὅποιος θέλω καὶ μπορῶ.
Τσιγαράκι πάντα πίνω
καὶ φανὸλ παντα φορῶ,
χορουδάκι δὲν ἀφίνω,
δὲν μπορῶ δίχως χορό.
Ἔχω κόψει τὰ μαλλιά μου,
σὰν τῆς μόδας, ἀνδρικά,
ἔχω κόψει τὰ φιλιά [μου
καὶ φτιασίδια μερικά.
Εἶν' ὁ γάμος πλέον [τώρα
ἱστορία μας παληά,
καὶ δὲν εἶνε γιὰ τὴν [ὥρα
ποὺ κοπῆκαν τὰ μαλλιά.
Γελαστὴ εἶμαι πάντα τώρα,
σὰν γκαρσόνα τοῦ γλεντιοῦ,
καὶ δὲν ἔχω οὔτε ὥρα
γιὰ τῆς λύπες τοῦ σπιτιοῦ.

Δημ. Ζορμπᾶς

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Μαστροκωνσταντῆς, ᾐσθάνθη μεγάλην συγκίνησιν, ὅταν ἐπὶ τέλους ἀπεκάλυψε τὸ μυστήριον τῆς καρδίας του, ἡ ὁποία μεχρι τώρα δὲν εἶχεν ἀγαπήσει.

Κατ' ἀρχὰς συνεταράχθη καὶ ἠπόρει τί νὰ κάμῃ, πρὸς στιγμὴν δὲ ἐσκέφθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν διέξοδον, τὴν ὁποίαν τοῦ ὑπεδείκνυεν ἡ σύζυγός του.

Τί εὐτυχισμένα ποὺ θὰ ἔζοῦσαν μὲ τὴν Μαριώραν, μὲ τὴν ἄχολη ἐκεινη γυναικούλα, τὴν τόσο γλυκειά, τὴν τοσον ὡραία, τὴν τόσον ἀξιαγάπητον !

Ἀλλ' ἀμέσως τοῦ ἔδιωξε τὴν σκέψιν αὐτὴν ἡ ἴδια του ἡ ἀγάπη ποὺ εἶχε πρὸς τὴν Μαριώραν.

Δὲν θὰ ἦτο ἀδίκημα, δὲν θὰ ἦτο ἔγκλημα νὰ συνενώσῃ αὐτὸς τὴν δυστυχίαν του μὲ τὴν τρυφερὰν ὕπαρξιν τῆς ἀθώας ἐκείνης κόρης ;

Αὐτὴ λοιπὸν ἦτο ἡ προστασία του, νὰ τὴν παραλάβῃ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας τη , ἀπὸ τὸ χωριό της ὅπου ἔζη εὐτυχής. διὰ νὰ τῆς φορτώσῃ τὰ παιδιὰ καὶ τὴν ἀθλιότητά του, διὰ νὰ τὴν καταστήσῃ, ἐν ἀγνοίᾳ της, συνένοχον ἴσως ἐγκλήματος ;

Ὄχι, ποτέ, ποτέ ! Θὰ εἶχεν ἀρκετὴν δύναμιν θελήσεως, θὰ τὸν ἐνίσχυεν ἀρκετὰ ἡ ἐντιμότης τοῦ χαρακτῆρός του ὥστε νὰ καταπνίξῃ τὸ ἀνάρμοστον ἐκεῖνο οἴσθημα τῆς καρδίας του καὶ νὰ προστατεύσῃ εἰλικρινῶς τὸ ἀσθενὲς ἐκεῖνο πλᾶσμα.

Καὶ ὅμως, παρ' ὅλας τὰς ἀγαθάς του διαθέσεις, δὲν ἀπεφάσιζε νὰ εὕρῃ θέσιν διὰ τὴν Μαριώραν, τώρα μάλιστα ὅτε ἡ Σταματίνα δὲν τὴν ἄφινε οὔτε στιγμὴν ἥσυχην.

Ἀλλοίμονον ἂν τὰ κακεχτικὰ παιδιά της ἐκλαυθμήριζον. Ἡ Σταματίνα προσέτρεχεν ὡς ὕαινα, αἰτιωμένη καὶ ὑβρίζουσα τὴν κόρην ὅτι τὰ «τσιμποῖσεν», ὅτι προσπαθοῦσε νὰ τὰ θανατώσῃ, ὅπως προσπαθοῦσαν νὰ βγάλουν ἀπὸ τὴν μέσην καὶ αὐτὴν διὰ νὰ μὴ τὴν ἔχουν καρφὶ στὸ μάτι.

Καὶ ἔπειτα ἔτρεχεν εἰς τὴν αὐλὴν καί, κραυγάζουσα, ἐπανελάμβανε τὰ αὐτὰ πρὸς τὰς γειτονίσσας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐδυσκολεύοντο νὰ τὴν πιστεύσουν ἕνεκα τῆς ἐπιμονῆς τοῦ ὑποδηματοποιοῦ νὰ κρατῇ τὴν Μαριώραν εἰς τὸ σπίτι του, ἐφ' ᾧ ἦτο εὐκολώτατον νὰ τῆς εὕρῃ θέσιν.

Ἔπειτα τὸ μοχθηρὸν στόμα τῆς Σταματίνας ἔλεγε πᾶν ὅ,τι ἡ παραπαίουσα φαντασία της ἠμποροῦσε νὰ πλάσῃ :

— Αὐτή, μάτια μου, ἦταν ξεσχολισμένη.Ποῦ τὴν ἔχανες ποῦ τὴν εὕρισκες στὴν πόρτα κ' ἐκεῖ τσοῦ, τσοῦ, τσοῦ, τσοῦ, τσοῦ, τσοῦ, μὲ πουλῆτρες καὶ μαστιχοῦδες. Σωστὴ σαμαλτάνα. Ἀπὸ τὴν πόρτα στὸν καθρέφτη κι' ἀπὸ τὸν καθρέφτη στὸ παράθυρο καὶ δὸς του ἐργολαβία μὲ ὅποιον περάσῃ.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ Μαριώρα, ὠθουμένη ὑπὸ περιεργείας λίαν εὐλόγου, ἐπλησίαζεν ἐνίοτε εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἔβλεπε τοὺς κάτωθεν διερχομένους ἢ ἐξήρχετο εἰς τὰ πρόθυρα, ὅπου τὴν ἐπολιόρκουν διάφορα ἄσεμνα γύναια.

Ἀλλὰ μήπως ἂν ἔμενε μέσα καὶ ἐπεχείρει νὰ βοηθήσῃ εἰς τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας, ἠνώχλει ὀλιγώτερον τὰ νεῦρα τῆς δαιμονισμένης γυναικός, ἡ ὁποία οὔτε στὸν ἥλιο οὔτε στὸν ἴσκιο τὴν ἤθελε ;

Εἶναι ἐπίσης ἀληθὲς ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν διαβατῶν ἔρριπτον πρὸς αὐτὴν βλέμματα παρατεταμένα, βλέμματα θαυμασμοῦ, ὡς νὰ ἀποροῦσαν πῶς ἦτο παραπεταμένον εἰς τὴν βρωμερὰν ἐκείνην μάνδραν τέτοιο διαμάντι.

Εἷς μάλιστα, μεσῆλιξ κύριος, μὲ ψηλὸ καπέλλο, ἐπερνοῦσε τακτικὰ καὶ πάντοτε τῆς ἔρριπτε βλέμμα φλογερόν, τὸ ὁποῖον τὴν ἐτρόμαζε μᾶλλον. Μίαν ἡμέραν δέ, ἐπιτυχὼν αὐτὴν εἰς τὴν θύραν, διῆλθεν ἐγγύτατα καί, πρὶν προφθάσῃ νὰ κρυβῇ ἡ Μαριώρα, ὅπως ἔκαμε πάντοτε ὁσάκις τὸν ἔβλεπε, τὸν ἤκουσε ψιθυρίζοντα :

— Θὰ μὲ βασανίζῃς ἀκόμη πολὺν καιρόν ; Ἔλα μαζῆ μου κι' ὅ,τι θέλεις.

Ἡ Μαριώρα τὸν ἀνεγνώρισεν ὡς τὸν μεσόκοπον καὶ πλούσιον ἐκεῖνον ἄνδρα, περὶ τοῦ ὁποίου τῆς εἶχεν ὁμιλήσει μία μαστιχοῦ.

Ἀλλὰ συχνότερον τούτου ἐπερνοῦσεν ἕνας ἄλλος, νέος αὐτός, εἰκοσιτεσσάρων ἢ εἰκοσιπέντε ἐτῶν, ὑψηλός, μὲ σῶμα ἀθλητικὸν καὶ εὐλύγιστον, μὲ κόμην κατάμαυρην, μὲ ὀφθαλμοὺς βαθυκυάνους, μὲ μύτην γρυπὴν καὶ μικρὸν μαῦρον μύστακα ἀνεστραμμένον.

Ὁ ἱματισμός του ἐμαρτύρει εὐπορίαν, ἀλλὰ καὶ μεγάλην κλίσιν πρὸς τὸν παλληκαρισμόν, κλίσιν ἐμφαινομένην καὶ ὑπὸ ταλαντεύσεως τινὸς τοῦ σώματος, ὅπως ἐκείνη τὴν ὁποιαν διατηροῦν συνήθως ὅσοι ἐφόρουν ἄλλοτε φουστανέλλες καὶ ὑπὸ μικρᾶς ανυψώσεως του ἑνὸς τῶν ὤμων.

Τόσον συχνὰ διέβαινεν, ὥστε ἡ Μαριώρα εἶχε γνωρίσει πλέον τὸν κρότον του βήματος αὐτοῦ, τὸ βήξιμον του καὶ αὐτὴν τὴν φωνήν του, διότι κατ' ἐπανάληψιν τῆς εἶχεν ἀπευθύνει διαφορους βραχείας φράσεις, ὅτι τὸν εἶχε τρελλανει, ὅτι εἶχε χάσει τὸν ὕπνο του ἐξ αἰτίας της, ὅτι θα τὴν ἔκλεβε ἢ θάκανε φονικό, καὶ τὰ παραπλήσια, μὴ παραλείπων, μετα τῶν ἐκδηλώσεων τοῦ ἔρωτός του να διακηρύττῃ καὶ τὸν παλληκαρισμόν του.

Ἡ νεᾶνις ἀπέφευγε και τοῦτον, μόνον δ' ἐνίοτε, χωρὶς να τὸ θέλῃ καὶ το ἐννοῇ, ὅταν ἤκουε τὸν κρότον τῶν βημάτων του καὶ τὸ ξηροβήξιμόν του, τὸ ὁποῖον συνήθως ἀπέληγεν εἰς στεναγμὸν μᾶλλον ἄγριωπον παρὰ αἰσθηματικόν, μετεβαινεν εἰς τὸ παράθυρον ἢ εἰς τὴν θύραν, ὅποθεν ἀπεσύρετο ἀμέσως ερυθριῶσα, ὡς ἐὰν ἐντρέπετο, διότι μετὰ τόσης ακριβείας ἐμαντευε τὴν διάβασιν του.

Ἡ Σταματίνα οὐδὲν ἐκ τούτων εἶχεν ἀντιληφθῆ, ἀλλ, ἐψεύδετο δια να προπηλακισῃ καὶ πικράνῃ τὴν ταλαιπωρον κόρην, ἥτις ἄλλως τε οὐδὲν εἶχε πράξει ἢ διανοηθῆ τὸ ἐπιψογον.

Μὴ ὑποφέρουσα δὲ πλέον τοιαύτας προσβολὰς καὶ μὴ ἀντεχουσα εἰς τας ἀδιακόπους ἐπιθέσεις, συνέλεξε τὰ ἐνδύματά της εἰς ἓν δέμα καὶ λαβοῦσα αὐτὸ ὑπὸ μάλης, ἀπῆλθε λάθρα βράδυ - βράδυ, ὅταν δὲ ὁ Κωνσταντῆς ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς ἐργασίας του, δὲν τὴν εὗρεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἐγένετο κάτωχρος, ἔπειτα ἐκοκκίνησε καὶ ἐξηγριώθη.

— Τί ἔγεινε τὸ κορίτσι, μωρή ; ἠρώτησε τὴν συζυγόν του μὲ φωνὴν τρέμουσαν.

— Τὸ κορίτσι ! ἐπανέλαβεν ἡ Σταματίνα μὲ σαρκαστικὸν μειδίαμα ἀπορίας.

— Ναί, τὸ κορίτσι, ἡ Μαριώρα.

— Ἀ ! αὐτὴν λὲς κορίτσι ; Ποῦ νὰ φαντασθῶ, εἶπε γελάσασα ξηρὸν καὶ πλήρη χαιρεκακίας γέλωτα. Τί ὡραία ποῦ ταιριάζει νὰ τὴν λένε καὶ κορίτσι! Τὸ κορίτσι!... Χα ! χὰ χά !

— Μωρή, λέγε αὐτὸ ποῦ σ' ἐρωτῶ, ὀχιά, καὶ μάζεψε τὴ φαρμακερή σου γλῶσσα, μὴ σοῦ τὴν κόψω.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Κωσταντῆς, ἐπλησίασεν ἀπειλητικῶς καὶ ἐκάρφωσεν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα ἀστραπηβόλον.

— Ξέρω 'γὼ τί ἔγεινε ; ἀπήντησεν ἡ Σταματίνα τρέμουσα, ἀλλὰ καὶ μὴ ὑποχωροῦσα. Ἐπῆρε τὸ μπόγο της κ' ἔφυγε. Θ τὴν ἔκλεψε κανεὶς ἀπὸ τοὺς κούκο ς της.

— Τὴν ἔδιωξες, στρίγγλα ! ἀνεφώνησεν ὁ ὑποδηματοποιὸς ὑψῶν τὴν τυλάδη χεῖρά του. Τὴν ἔδιωξες γιὰ νὰ γείνῃ κακὴ γυναῖκα ναὐχαριστηθῇς.

Καὶ δι' ἑνὸς γρόνθου τὴν ἐξήπλωσεν εἰς τὸ δάπεδον.

Ἀλλ' ἡ Σταματίνα ἀνηγέρθη διὰ μιᾶς ὡς γαλῆ, καὶ ἡμικάμψασα τοὺς δακτύλους, ὥρμησε νὰ τοῦ ἐξορύξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ τοὺς ὄνυχάς της.

— Τὴν ἔδιωξα, παληάνθρωπε, τὴν ἔδιωξα, ἄτιμε τῶν ἀτίμων, ἀνεκραύγασε μετὰ λύσσης.

Ἀλλὰ σφοδρὸν λάκτισμα τὴν ἀνέτρεψεν ἐκ νέου μετὰ κρότου καὶ ἤρχισε ποδοπάτημα καὶ γρονθοκόπημα ἀνηλεές.

Ἡ Σταματίνα ὅμως καὶ ἐν μέσῳ τῆς βροχῆς ἐκείνης τοῦ ξυλοκοπήματος δὲν ἔπαυσεν ὑβρίζουσα καὶ ἀπειλοῦσα, μὲ πεῖσμα ὑαίνης.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ τὰ δύο παιδία ἐκραύγαζον γοερῶς, ἡ δὲ Πιστὴ οὐρλίαζεν ἐκ τῆς αὐλῆς.

Ὁ ὑποδηματοποιός, συγκινηθεὶς ἐκ τῶν κραυγῶν τῶν τέκνων του, τὴν ἀφῆκεν αἱματοκυλισμένην, ἔλαβε τὸν κοῦκόν του, ὁ ὁποῖος εἶχε καταχυλισθῆ εἰς τὸ δάπεδον καὶ ἔκφρων ὥρμησεν εἰς τὴν κλίμακα, ἐνῷ ἡ Σταματίνα, ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῶν σανίδων, τοῦ ἐξεσφενδόνιζε μὲ τραυλίζουσαν καὶ βραχνὴν φωνὴν ὕβριν, ἡ ὁποία ἀντενάκλα κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ εἰς αὐτήν.

Εἰς τὴν αὐλὴν εἶχον ἐξέλθει αἱ παροικοῦσαι καὶ ἠκροῶντο, ὑπομειδιῶσαι χαιρεκάκως. Τινὲς ἠθέλησαν νὰ εἰσέλθωσι καὶ τοὺς χωρίσωσι, μᾶλλον ἐκ περιεργείας ὠθούμεναι καὶ διὰ νὰ ἀπολαύσωσι τὸ θέαμα.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐνεφανίσθη ὁ ὑποδηματοποιός, διέβη χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, χωρὶς νὰ τὰς ἴδῃ ἴσως καὶ ἐξῆλθεν ἐν σποδῇ καὶ ταραχῇ.

— Μὴ τὴν ἐσκότωσε ; εἶπε μία τῶν πλυντριῶν. Γιὰ πᾶμε νὰ δοῦμε.

Ἀλλ' ἐνῷ ἀνήρχοντο τὴν κλίμακα, ἤκουσαν τὴν βραχνὴν φωνὴν τῆς Σταματίνας ἐπαναλαμβάνουσαν τὴν εἰρημένην ὕβριν.

Καὶ μία ἐξ αὐτῶν ἐψιθύρισε :

— Τὸ κακὸ σκυλλὶ δὲν ἔχει ψόφο.

Ὁ Μαστροκωσταντῆς ἐξῆλθε πρὸς ἀναζήτησιν τῆς Μαριώρας. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὴν ζητήσῃ ; Ἄγνωστον πως τοῦ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα, ὅτι ἴσως εἶχε καταφύγει εἰς τὰ προπύλαια τῆς Μητροπόλεως.

Ἀλλὰ μεταβὰς εὗρε μόνον ἀνάπηρόν τινα ἐπαίτην, στρώνοντα τὰ ράκη του ἐπὶ τῶν πλακῶν καὶ ἑτοιμαζόμενον νὰ κατακλιθῇ. Τὸν ἠρώτησε μὴν εἶδεν ἕνα κορίτσι ἔτσι κ' ἔτσι, ὁ δὲ σακάτης ἀπήντησεν ὅτι εἶδε πολλὰ κορίτσια... ἀλλὰ ποῦ ξέρει κι' αὐτός, δὲν ἔβλεπε καὶ καλα... Καὶ κατέληξε ζητῶν «μιὰ πενταρίτσα» καὶ εὐχόμενος εἰς τὸν ὑποδηματοποιὸν νὰ χαρῇ τὴν γυναῖκά του.

— Νὰ τὴ χαρῇ ὁ χάρος, ἐψιθύρισεν ὁ Κωσταντῆς καὶ ἀπεμακρύνθη βαδιζων σχεδὸν ἀσκόπως.

Τόση δὲ ἦτο ἡ ταραχή του, ὥστε ἐμονολόγει καὶ ἐχειρονόμει μετὰ σφοδρότητος καθ' ὁδόν :

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΚΣΤΑΣΙΣ

Ἦταν τὸ σαλόνι σου πλουσιοστολισμένο
σὰν Ἀνατολίτικο
κ' ἦταν μυρωμένο μ' εὐωδιὲς παράξενες,
ἔτσι σὰν λιβάνι,
κ' ἤσουνα σὰν ἔρωτας πάνω στὸ ντιβάνι.
Γέλαγες καὶ φάνταζαν τ'ἄσπρα σου δοντάκια
σὰν μαργαριτάρια.
Κύτταγες ἐκστατικὰ κ' ἔπλεες ἡδονικὰ
μέσ' στὰ μαξιλάρια...
Καὶ παρέκει εὐώδιαζαν ρόδα στ' ἀνθογιάλια
ἀπ' τὴ ζέστη ὀρθάνοιχτα,
τὸ ρολόϊ σήμαινε τώρα ἀγάλια - ἀγάλια
Δώδεκα — Μεσάνυχτα.
Κι' ὁ καπνὸς ἀνέβαινε, ὁ καπνὸς σὰν μῦρο
καὶ μεθούσαμε κι' οἱ δυό.
Τώρα ποὺ θὰ γύρω πάνω στὸ κορμάκι σου
στὸ κορμί σου πάνω νάταν νὰ πεθάνω.
Ἄχου ! τὰ χειλάκια σου, τὰ γλυκά σου χείλια
τὰ ἡδονοπλασμένα,
τὰ εἶδαν τὰ τριαντάφυλλα, τὰ εἶδαν κι' ἀπ' [τὴ ζήλια
γύραν μαραμένα....
Κι'ὁ καπνὸς ἀνέβαινε, μοῦ ἄλλαζες τὸ χρῶμα
κι' ἀνεβαίναμε μαζῆ στ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα.
Ἄνοιξε ὁ Παράδεισος—τὸ μικρό σου στόμα—
στ' οὐρανοῦ τὴν ἀγκαλιὰ
κ'εἶχαν πάρει τὰ φιλιὰ τῆς φωτιᾶς τὸ χρῶμα...
Λύγωσαν τὰ μάτια σου, μ' ἐκυττάζαν πλάνα...
—Ἦρταν ξημερώματα, ἄκουσε ἡ καμπάνα
ποὺ χτυπάει τὸν ὄρθρινὸ —
Μὴν μοῦ κλαῖς γιατὶ πονῶ,
ἡ καρδιά μου ἀνοίγει,
λὲς ζητάει νὰ φύγῃ.
Ξαφνικὰ τὰ μάτια σου λάμψαν' σὰν ἀστέρια,
ἔγειρες κι' ἀπόμεινες μ' ἀνοιχτὰ τὰ χέρια....
Κ' ἔκλεισες τὰ βλέφαρα.—Μύρια περιστέρια
ἤρτανε τριγύρω σου, πάνω στὸ ντιβάνι
καὶ σὲ γλυκοφίλησαν, σοῦβαλαν στεφάνι....
Κ'ἔτσι ἀποκοιμήθηκες κ'ἦρταν τὰ ὄνειράσου,
τὰ γλυκά σου ὄνειρα ! Κ' ἔκλαια κοντά σου.
Τώρα δὲν σὲ χάϊδευα οὔτε πιὰ σ' ἐφίλια,
ἐκυττοῦσα μοναχὰ μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς
τ' ἀναμμένα χείλια,
τ' ὀνειροκορμί σου καὶ τὴν κεφαλή σου.
Ἄχ ! νὰν τάχα χίλια πιότερο νὰ κύτταζα,
φῶς μου, τὴν ψυχή σου !...
Καὶ βαθιοκοιμόμουνα κ' ἤμουνα μαζύ σου.

Μ. Μ. Δαμιράλης

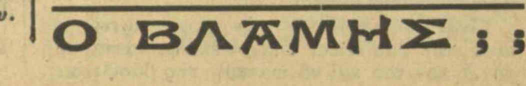

ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΚΕΡΙΣΤΑΝΗ

Ἀραβικὸν Παραμῦθι

Μιὰ φορὰ διοικοῦσε τὴν Κίνα μιὰ ὡραιοτάτη βασίλισσα, ποὺ ἄκουγε στὸ ὄνομα Κεριστάνη. Ἡ βασίλισσα αὐτή, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὠμορφιά της, εἶχε καὶ μιὰ ἄλλη δύναμη: Ὅτι ἂν ζητοῦσε, ἀκόμα καὶ τὸ πειὸ δύσκολο πρᾶγμα τοῦ κόσμου, τὸ ἀπελάμβανεν ἀμέσως. Ὁ κόσμος ἔλεγεν ὅτι ἡ βασίλισσα αὐτὴ εἶχε γεννηθῆ ἀπὸ ξωτικὸ καὶ γι' αὐτὸ εἶχε τὴν ἀλλόκοτη αὐτὴ δύναμη. Καὶ τοῦτο ἴσως νὰ μὴ ἦτον ψέμμα.

Μιὰ ἡμέρα ἐπέρασεν ἀπὸ τὴ χώρα τῆς Κεριστάνης ὁ ὤμορφος βασιληᾶς τῆς Περσίας Ρουσκάδ. Μόλις τὸν εἶδεν ἡ βασίλισσα Κεριστάνη ἐπῆγε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὸν μεγάλο πόθο ποὺ κατέλαβε τὴν καρδιά της νὰ κάνῃ δικό της τὸν ὡραῖο ἐκεῖνον ἄνδρα.

Τὴν ἄλλη μέρα, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, διατάζει ἕνα πιστό της ξωτικὸ νὰ πάῃ νὰ τῆς φέρῃ στὸ παλάτι της τὸν ὡραῖο βασιλέα Ρουσκάδ.

— Βασίλισσά μου, ἐφώναξε ὁ Ρουσκὰδ μόλις εἶδε τὴν πεντάμορφη Κεριστάνη, τόσον καιρὸ σ' ἀγαποῦσα, ἀλλὰ δὲν ἐπερίμενα ποτὲ νὰ ἔλθω κοντά σου. Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν ποὺ ἐπέτρεψε νὰ ἔλθω ἐδῶ ἀπέναντί σου καὶ σοῦ ὑπόσχομαι μιὰ παντοτεινὴ ἀγάπη.

— Ξέρω πὼς μ' ἀγαπᾷς, ὢ ὡραιότατε βασιλῆα, ἀπήντησεν ἡ Κεριστάνη, γι' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ σὲ πάρω νόμιμον ἄνδρα μου.

Ἀμέσως διέταξε νὰ συγκεντρωθῇ κάτω ἀπὸ τὸ παλάτι της ὁ λαὸς κι' ἡ βασίλισσα ἀπὸ ἕνα μπαλκόνι εἶπε τὰ ἑξῆς στὰ πλήθη:

— Μεγάλοι καὶ μικροὶ ὑπήκοοι, μου ποὺ μ' ἀκοῦτε αὐτὴ τὴ στιγμή, μάθετε ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας, ὁ ὡραιότατος Ρουσκάδ, θὰ γίνῃ σὲ λίγο σύζυγός μου. Ἀπὸ σήμερα λοιπὸν θὰ τὸν ἀναγνωρίσετε ὅλοι γιὰ αὐθέντην καὶ κύριόν σας καὶ θὰ τὸν σέβεσθε καὶ θὰ τὸν ὑπακούετε, ὅπως σέβεσθε καὶ ὑπακούετε ἐμένα.

Μόλις ἐτελείωσεν ἡ τελετὴ τῆς στέψεως, ἡ Κεριστάνη γυρίζει στὸ Ρουσκὰδ καὶ τοῦ λέγει:

— Ἄκουσε ἀγαπημένε μου βασιλῆα, γιὰ νὰ ζήσῃς εὐτυχὴς μαζῆ μου, πρέπει νὰ μοῦ ὁρκισθῇς ὅτι ὅσα παράδοξα καὶ ἂν ἰδῇς σ' ἐμένα πρέπει νὰ τὰ δεχτῇς χωρὶς ν' ἀπορήσῃς καὶ νὰ θυμώσῃς διόλου, οὔτε νὰ μ' ἐρωτήσῃς γιατὶ ἔκανα τοῦτο καὶ γιατὶ ἔκανα ἐκεῖνο.

Ὁ Ρουσκάδ, ποὺ εἶχε ξετρελλαθῆ μὲ τὴν ὠμορφιὰ καὶ τὴν ἀγάπη τῆς Κεριστάνης, δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ διαφορετικὰ παρὰ νὰ ὁρκισθῇ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἀγαπημένης του.

***

Ἐπάνω στὸ χρόνο ἡ βασίλισσα Κεριστάνη ἐγέννησεν ἕνα ἀγοράκι πλέον ὤμορφον καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιον, ὁ δὲ Ρουσκάδ, μόλις ἔμαθε τὴν χαροποιὰν αὐτὴν εἴδησιν, ἔτρεξεν ἀμέσως κάτω στὴ βασίλισσα καὶ τὴν εἶδε ποὺ καθόταν κοντὰ στὴ φωτιὰ κ' ἐβαστοῦσε στὰ χέρια της τὸ βρέφος. Δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως νὰ χαϊδέψῃ τὸ μικρὸ οὔτε κἂν νὰ μιλήσῃ καὶ βλέπει τὴν βασίλισσα νὰ ρίχνῃ τὸ μωρὸ μέσα στὶς φλόγες καὶ ἐν τῷ ἅμα τὸ βρέφος καὶ ἡ φωτιὰ ἔγειναν ἄφαντα.

Τὸ παράδοξον τοῦτο θέαμα ἐπροξένησε μεγάλην λύπην στὸ Ρουσκὰδ καὶ ὁ πόνος του ἦτο πολὺ μεγάλος γιὰ τὸ χαμὸ τ' ἀγαπημένου του παιδιοῦ, σύμφωνα ὅμως μὲ τὸν ὅρκο του δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ καμμιὰ παρατήρησιν στὴ βασίλισσα.

Ἐσιώπησε λοιπόν, τραβήχτηκε στὸ χοντζερέ του κι' ἄρχισε νὰ θρηνῇ γιὰ τὸ μεγάλο δυστύχημα ποὺ τὸν εὑρῆκε.

— Τί φοβερὴ καταστροφὴ εἶναι αὐτή, ἔλεγεν ἀνάμεσα στοὺς θρήνους του ὁ Ρουσκάδ. Νὰ βλέπω τὴ γυναῖκα μου νὰ ριχνῃ στὴ φωτιὰ τὸ παιδί μου καὶ νὰ μὴ μπορῶ νὰ τῆς μιλήσω.

Τὸν δεύτερο χρόνο ἡ βασίλισσα Κεριστάνη ἔφερε πάλι στὸ φῶς μία θυγατέρα, περισσότερον ὡραία ἀπὸ τὸ πρῶτο της παιδί. Ὁ Ρουσκὰδ ἔμεινεν ἐκστατικὸς ἀπὸ τὴν ὠμορφιὰν τῆς θυγατρός του καὶ δὲν μποροῦσε νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντά της οὔτε στιγμή.

Ἀλλ' ἡ χαρὰ αὐτὴ τοῦ Ρουσκὰδ πολὺ λίγο ἐκράτησεν, ἐπειδὴ τὴν ὥρα ποὺ ἐθαύμαζε τὴν θυγατέρα του, ἡ Κεριστάνη τὴν ἅρπαξε ἀπότομα μέσα ἀπὸ τὴν κούνια της καὶ τὴν ἔδωσε σὲ μιὰ μεγάλη ἄσπρη σκύλλα ποὺ φανερώθηκε ἐκεῖ κοντά, λέγοντας:

— Πάρε αὐτὴ τὴ μικρὴ ἀπὸ κοντά μου. Δὲν μπορῶ νὰ τὴν βλέπω.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ κανεὶς τὸν πόνον τοῦ βασιλέως. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ παραβῇ τὸν ὅρκον του καὶ νὰ ἐπιτεθῇ τῆς βασίλισσας. Κατώρθωσεν ὅμως νὰ κάνῃ ὑπομονὴν καὶ τὴν φορὰν αὐτὴ διὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τὴν ἀγαπημένην του βασίλισσαν. Ἀποτραβήχθηκε καὶ πάλιν στὸ χοντζερέ του κ' ἤρχισε νὰ θρηνῇ γιὰ τὸ νέον του δυστύχημα.

Ὡς που ἕνα βράδυ ἔμαθε ὅτι οἱ Μογγόλοι ἔκαμαν προετοιμασίαν νὰ εἰσβάλλουν εἰς τὸ βασίλειον τῆς Περσίας καὶ νὰ τοῦ ἁρπάσουν τὸν θρόνον.

Ἀναγκάστηκε λοιπὸν ὁ Ρουσκὰδ νὰ ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τὴν Κεριστανην γιὰ λίγον καιρὸ ἕως ὅτου νὰ ἐκλείψῃ ὁ κίνδυνος τῶν Μογγόλων.

Ἡ Κεριστάνη δὲν τοῦ ἠρνήθη τὴν χάριν αὐτὴν ἐφώναξεν ἕνα ἐξωτικὸ καὶ τὸ διέταξε νὰ φέρῃ ἀμέσως τὸν βασιλέα εἰς τὸ παλάτι του.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Μογγόλοι ἐπλησίαζαν πρὸς τὴν Περσίαν, ἔτσι ποὺ ὁ Ρουσκὰδ ἀναγκάσθηκε νὰ μαζέψῃ πολὺ στρατὸ γιὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ ὑποχωρήσουν.

Ὁ στρατὸς τοῦ Ρουσκὰδ ἐπολεμοῦσε μετὰ μεγάλης γενναιότητος. Ὀλίγον ἀκόμη καὶ οἱ Μογγόλοι θὰ ἐκάμπτοντο, ὅτε οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ στρατεύματος ἤρχισαν νὰ παραπονοῦνται διὰ τὴν ἔλλειψιν ζωοτροφιῶν.

Ὁ Ρουσκὰδ ὅμως τοὺς καθησύχασε, λέγοντας:

— Μὴ φοβεῖσθε, ὁ Βελῆ πασᾶς θὰ σᾶς φέρῃ ἄφθονα τρόφιμα καὶ πυρομαχικά.

Ἐνῷ ὅμως ὁ Βελῆ πασᾶς μὲ τὰς ζωοτροφίας ἐπλησίαζε τὰ στρατεύματα τοῦ Ρουσκάδ, ἔξαφνα φανερώνεται μπροστά του ἡ Κεριστάνη μαζῆ μὲ πολλὰ ἐξωτικά. Εὐθὺς διατάζει τὸν Βελῆ πασα νὰ ξεφορτώσῃ τὰ ζῷα καὶ νὰ ρίξῃ κατὰ γῆς ὅλα τὰ τρόφιμα. Κατόπιν, μὲ τὴν βοήθεια καὶ τῶν ἐξωτικῶν ἡ Κεριστάνη, ἐτσαλαπάτησεν ὅλα τὰ τρόφιμα καὶ τὰ ποτὰ ἔτσι ποὺ νὰ μὴ μπορῇ να τα φάγῃ ἄνθρωπος.

— Πήγαινε νὰ πῇς τοῦ Ρουσκάδ, εἶπε κατόπιν ἡ Κεριστάνη στὸ Βαλῆ, ὅτι ἡ βασίλισσα καὶ γυναῖκα του τοῦ ἐπροξένησε αὐτὴν τὴν ζημίαν.

Ἡ νέα αὐτὴ καταστροφὴ ἔφερε σὲ ἀδημονίαν τὸν βασιλέα Ρουσκάδ. Ἡ ἔλλειψις τῶν ζωοτροφιῶν τοῦ ἐστοίχισε περισσότερον ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν του.

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἦτο στενοχωρημένος καὶ κατεριότων τὴν Κεριστάνην, φανερώνεται αὐτὴ μπροστά του καὶ τοῦ λέγει:

— Ἐδῶ εἶμαι, ἀγαπημένε μου Ρουσκάδ...

— Ἡ ὑπομονή μου ἐξηντλήθη, ἐφώναξεν ὁ Ρουσκὰδ μόλις τὴν εἶδε. Κατέστρεψες τὰ δυό μου παιδιά, ἐγὼ ὅμως, γιὰ νὰ μὴ παραβῶ τὸν ὅρκον ποὺ εἶχα κάμει, δὲν ἐμίλησα. Αὐτὸ ὅμως ποὺ μοῦ ἔκαμες τώρα δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ μιὰ ἐπιβουλὴ κατὰ τῆς ἰδίας μου τῆς ζωῆς. Ὢ ἀχάριστη, μὲ τέτοια λοιπὸν ἀμοιβὴ πληρώνεις τὴν ἀγάπη μου; Τί θὰ γίνῃ τώρα τὸ στράτευμα μου χωρὶς ζωοτροφίας; Μίλησε.

— Ρουσκάδ, ἀπεκρίθη ἡ Κεριστάνη, καλλίτερα νὰ μὴ μιλοῦσες κι' αὐτὴ τὴ φορά. Ἐπειδὴ ὅμως μοῦ ἐμίλησες τὸ κακὸν εἶναι πλέν ἀθεράπευτον. Ὢ Ρουσκάδ, ἀστόχαστε καὶ ἀδύνατε γιατὶ νὰ μὴ φυλάξῃς τὸν ὅρκον σου; Ἠξεύρεις ποιὰ ἦταν ἡ φωτιὰ ποὺ ἔκαψα τὸ μωρό; Ἦταν μὲ νεράϊδα, ἡ ὁποία μετὰ χαρᾶς ἐπῆρε τὸ μικρὸ γιὰ νὰ τὸ ἀναθρέψῃ καὶ ἡ σκύλλα ποὺ ἅρπαξε τὸ ἄλλο μωρὸ ἦταν μιὰ Λάμνια ἀπὸ κεῖνες ποὺ δίνουν βασιλικὴ ἀνατροφὴ στὰ παιδιά.

Τώρα ἀνάγκη εἶναι νὰ σοῦ φανερώσω γιατὶ σοῦ κατάστρεψα τὶς ζωοτροφίες. Μάθε λοιπὸν ὅτι ἡ ζωοτροφίες ποὺ ἔφερνεν ὁ Βαλῆ πασᾶς ἦταν δηλητηριασμένες ἀπὸ τὸν βασιλέα τῶν Μογγόλων καὶ ἂν ἔτρωγαν ἀπ' αὐτὲς οἱ στρατιῶτες σου θὰ ἐπέθαιναν ὅλοι. Αὐτὴ ἦταν ἡ αἰτία ποὺ ἔκαμα καὶ ἐχάλασαν τὰ φαγητά. Ρουσκάδ, ὁ πόλεμος ἐτελείωσεν, οἱ ἐχθροί σου βρίσκονται ὅλοι νεκροί, ἐσὺ μπορεῖς νὰ γυρίσῃς πίσω στὸ παλάτι σου, ἐμένα ὅμως δὲ θὰ μὲ ξαναδῇς ποτέ. Εἶναι ἀνάγκη, νὰ χωρισθῶμεν διὰ πάντα. Μεγάλος μου ὁ πόνος ποὺ δὲν θὰ σὲ βλέπω πειά, ἀλλὰ τὸ φταίξιμον εἶναι δικό σου ἐπειδὴ δὲν ἐφύλαξες τὸν ὅρκον ποὺ ἔκαμες.

Μόλις εἶπε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια ἡ βασίλισσα Κεριστάνη, ἐχάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ δυστυχισμένου Ρουσκάδ.

1ον
ΟΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ ΠΑΝΤΟΦΛΑΣ
2ον
ΤΟ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟΝ

Ἡ δύο αὐτὲς θαυμάσιες καὶ ξεκαρδιστικὲς κωμῳδίες τοῦ Πασχάλη στέλλονται εἰς ὁποιον ἐμβάσῃ καὶ διὰ τὰ δύο τεύχη δραχ. 4.

Παραγγελίαι εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας».

Ο ΒΛΑΜΗΣ;;

ΑΓΑΠΗΣ ΛΟΓΙΑ

ΘΕΛΩ ΤΩΡΑ ΝΑ ΠΕΘΑΝΩΜΕ ΜΑΖΗ

Τί ὤμορφη νύκτα ἀπόψε... Ἀλλὰ τίποτε δὲν ἀγαπῶ. Οὔτε ἡ χαρὰ τοῦ φεγγαριοῦ μ' εὐφραίνει οὔτε τοῦ δάσους ἡ σιγαλιὰ μ' εὐχαριστεῖ. Κακὸ κορίτσι. κοντά σου τ' ἀγαποῦσα ὅλα, ἀκόμη ἀγαποῦσα κ' ἐκείνους ποὺ δὲν μ' ἀγαποῦσαν, ποὺ δὲν μ' ἀγάπησαν ποτέ. Μιὰ πνοὴ τοῦ ζεφύρου λικνίζει τὰ λίγα κιτρινιασμένα φύλλα ποὺ ξεψυχοῦν μπροστὰ στὰ πόδια μου, ἔτσι σὰν τὴ καρδιά μου κι' αὐτά, σὰν τὴ καρδιά μου ποὺ χάνει λίγο-λίγο τὴ ζωή της προσκαλόντας τὸ θάνατο. Κι' οὔτε νὰ σὲ ξαναγαπήσω μπορῶ, οὔτε νὰ σὲ μισήσω.

Ὤ, πόσοι θλιβεροὶ στοχασμοὶ τὴ φθινοπωρινὴ αὐτὴ βραδειὰ μὲ παγώνουν. Ἕνα φιλὶ λιποθυμάει στὰ χείλη μου. Τὰ μάτια μου κλείνουν. Γέρνω τὸ κεφάλι μου καὶ μέσα ἡ ψυχή μου κλαίει τὴ μοναξιά μου καὶ τὴν προδοσία μου. Δὲν θυμᾶται πειὰ τίποτα ἀπὸ τὴν ἀγάπη σου. Ἀλλόκοτες σκιὲς περνοῦν μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῶν ματιῶν μου. Παράξενα λόγια μοῦ κτυποῦν στ' αὐτιά.

Ἡ παραφροσύνη.

Κακὴ γατούλα, λυπήσου τὴν ὠμορφιὰ τῆς νύκτας αὐτῆς. Μὴ τὴν ἀφίνῃς νὰ περάσῃ, γιατὶ ἡ ἄλλη ποὺ θἄρθῃ θἆναι ἀκόμα πειὸ τραγικὴ καὶ γιὰ τοὺς δυό μας.

Ἔλα νὰ πεθάνωμε μαζῆ. Ὅταν θἄρθῃ ἡ αὐγὴ θὰ ἀρχίσῃ πάλι ὁ σπαραγμὸς τῆς καρδιᾶς μας. Ἐσὺ θὰ μ' ἀγαπᾷς, θὰ πονῇς καὶ θὰ σωπαίνῃς, ἐγὼ θὰ λυώνω ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σὲ ξαναγαπήσω.

Κακὸ κορίτσι, ἔλα νὰ πεθάνωμε μαζῆ τὴν ὥρα αὐτὴ τῶν μεγάλων ἐρώτων τ' οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Τὸ φεγγάρι θὰ μᾶς φωτίσῃ νεκρούς, τὰ κιτρινιασμένα φύλλα τοῦ φθινοπώρου θὰ μᾶς ποῦνε τὴ γλυκύτερη νεκρικὴ μελῳδία τους, θὰ μᾶς δροσίσουν τὰ δάκρυα δυὸ πονεμένων μητέρων καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ πιστέψουν πὼς ἀγαπιόμαστε. Τί ἄλλο θέλεις;

Ἔλα νὰ πεθάνωμε μαζῆ, οἱ δυό μας μυστικά, μέσα στὴ σιωπηλὴ νύκτα ποὺ ἀργοπεθαίνουν ἡ ὠμορφιὲς τῶν λουλουδιῶν.

Ὁ καλλίτερος θάνατος, ὁ καλλίτερος θάνατος.

Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σὲ ξαναγαπήσω, ἐσένα δὲν θὰ σ' ἀγαπήσῃ κανείς. Παρὰ ζωὴ χωρὶς ἀγάπη—εὐτυχία ὁ θάνατος.

Ἔλα νὰ πεθάνωμε μαζῆ. Μὴ μοῦ πῇς ὄχι.

Αὔριο θὰ βρίσκεσαι μόνη σου σὲ κάποιο ἐρημικὸ θεραπευτήριο, ἡ νύκτες θὰ σοῦ γεμίζουν τὴ ψυχὴ μὲ φρίκη καὶ ἡ ἡμέρες θὰ σὲ ποτίζουν δηλητήριον. Ὕστερα, κάποια νύκτα φθινοπωρινὴ τὸ στόμα σου θὰ γεμίσῃ ἔξαφνα αἷμα, θὰ πνιγῇς, θὰ σπαράξῃς ποὺ θὰ πεθάνῃς μόνη σου, χωρὶς φιλί, χωρὶς συντροφιά. Φρίκη!

Ἔλα νὰ πεθάνωμε μαζῆ, κοντὰ-κοντά, σὰν τ' ἀγαπημένα πουλιά, σὰν τ' ἀδερφωμένα λουλούδια. Μαζῆ, μαζῆ. **Ἕσπερος**

ΑΠΟ ΤΑΣ ΠΑΝΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΠΕΡΤΟΔΟΥΛΟΥ

ΠΩΣ ΕΓΛΥΤΩΣΕ ΤΟ ΞΥΛΟ

Μια μέρα ἡ βασίλισσα ἔδωσε διαταγὴν ὅλες ἡ δουλεύτρες τῶν ἀνακτόρων νὰ πάρουν ἡ κάθε μιὸ ἕνα ξύλο καὶ νὰ ἔλθουν νὰ δείρουν τὸν Μπερτόδουλον, τὸν πονηρὸν αὐτὸν χωριάτην, ὁ ὁποῖος τόσην ἀναίδειαν εἶχεν ὥστε δὲν ἐδίστασε καὶ μπροστὰ ἀκόμη εἰς τὴν ἰδίαν τὴν βασίλισσαν νὰ κακολογήσῃ τὸ γυναικεῖον φῦλον.

Ὅλες ἡ δουλεύτρες μετὰ χαρᾶς ἐξετέλεσαν τὴν διαταγὴν τῆς βασιλίσσης καὶ ἑτοιμάζοντο νὰ ἐπιπέσουν ἐναντίον τοῦ δυστυχοῦς Μπερτοδούλου καὶ νὰ τὸν κάμουν τ' ἁλατιοῦ, ὅτε αὐτὸς τὰς ἀντελήφθη καί, καταφεύγων πάλιν εἰς τὴν συνηθισμένην του πανουργίαν, γυρίζει καὶ τοὺς λέγει:

— Ὅποια ἀπὸ σᾶς ἐσκέφθηκε νὰ φαρμακώσῃ τὸν βασιλέα στὸ τραπέζι του ἐκείνη ἂς πιάσῃ τὸ ξύλο νὰ μὲ δείρῃ.

Ἡ δουλεύτρες ἀλληλοκυττάχθησαν, κιτρίνισαν καὶ σιγὰ-σιγὰ ἤρχισαν νὰ τὸ σκάζουν.

Καμμία βεβαίως δὲν ἤθελε, δέρνουσα τὸν Μπερτόδουλον, νὰ δείξῃ ὅτι ἐσκόπευε νὰ φαρμακώσῃ τὸν βασιλέα.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ "ΣΦΑΙΡΑ,,

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Εἰς τὴν σελίδα τῆς Ἀλληλογραφίας 50 λεπτὰ ἡ λέξις δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Ἡ λέξις 50 λεπτὰ

— Ἀνταλλάσσω κάρτ ποστάλ. τοπεῖα, καὶ ἄλλα μὲ δεσποινίδας κάτω τῶν 25 ἐτῶν καὶ ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς Ἑλλάδος. Διεύθυνσις: «Atlas» c/o Lathouras Bros Bundaberg Australia.

— Ἴτσαν Π.. Καρλόβασι, σᾶς εὐχαριστῶ, ἔγραψα, ἀπαντήσατε. Θεόδωρος Ροδ.

— ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΥΣ, χημικὸς διπλωματοῦχος Ἀθηνῶν, διδάκτωρ Πανεπιστημίου Βερολίνου, 27 ἐτῶν, ὑγιέστατος, καλὸς χαρακτήρ, ἐπανερχόμενος μετὰ ἑξάμηνον εἰς Ἑλλάδα, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας καλῶν οἰκογενειῶν μὲ σκοπὸν γάμου. ΟΡΟΙ: Ἀπόφοιτος τοὐλάχιστον Σχολαρχείου, κάτοχος μιᾶς ξένης γλώσσης, καλὴ νοικοκυρά, ἥσυχος χαρακτήρ, Πιάνο, ἡλικίας 18-27 ἐτῶν, ἀρκετὰ εὐπαρουσίαστος, ὄχι ἰδεαλίστρια ἀλλὰ πρακτική. Μετὰ τὴν πρώτην ἐπιστολὴν ἀποστέλλεται φωτογραφία, βιογραφία, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη ἐνδιαφέρουσα πληροφορία. τὴν ὁποίαν θὰ ἐπιθυμῇ ἡ γράφουσα. Αἱ ἄνευ ἀποτελέσματος ἐπιστολαὶ ἐπιστρέφονται ἀμέσως. Εὐπρόσδεκτος σχετικὴ ἀλληλογραφία γονέων ἢ κηδεμόνων, ἐπιστολαὶ προξενητριῶν προορίζονται κάλαθον ἀχρήστων. Συστημέναι ἐπιστολαὶ μετὰ φωτογραφίας καὶ ἐκτενοῦς βιογραφίας, ὅρος ἀπαραίτητος. ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν Berlin-Seboneberg Haûptrasse Postant. 1. Postlagernd No 6281.

— Ἀσθίδες. τὸ νὰ εἶναί τις μακρὰν τῆς γενέτειρας δὲν ἕπεται ὅτι εἶναι καὶ δυστυχής, ἀλλὰ συμβαίνει κάτι τι ἄλλο: Ὑπάρχει φόβος μήπως ἐξομοιωθῇ μὲ τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τοῦ τόπου ἔνθα εὑρίσκεται καὶ τότε πλέον θὰ ἐκλείψῃ ὁ πόθος τῆς ἐπανόδου. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ μεσολαβήσῃ κάποια εὐγενὴς ὕπαρξις. Ἐλπίζω δὲ νὰ τὴν εὕρω ἐκλέγων μίαν ἀπὸ ὑμᾶς. Γράψατε: Marios Douglas 348 Flatbush Ave Brooklyn N. Y.

— Κουρασμένος, ἀπογοητευμένος, μὲ τὴν ψυχὴν ξεχειλισμένη ἀπ' τὸν πόνον, ζητῶ νὰ βρῶ μιὰ φίλη ψυχὴ ποὺ συντροφεμένοι στὸν πόνο θὰ βαδίσωμε τὸν γεμάτον ἀγκάθια δρόμο τῆς ζωῆς. Γράψατε: Ραϋμόνδον, Κάτω Λεχώνια Βόλου.

— Οἱ κινηματογράφοι ἀρχίζουν προσεχῶς, ὅποια ἀγαπᾷ τὸν κινηματογράφον καὶ εἶναι ἀπολύτως ἐλεύθερα ἂς μοῦ γράψῃ νὰ πηγαίνωμεν συντροφιὰ μαζύ. «Ἐμπορος», θυρὶς 56, Γραφεῖα «Σφαίρας».

— Νέος 26 ἐτῶν, μορφωμένος καὶ μὲ εὐγενὲς ἐπάγγελμα, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ μορφωμένας καὶ καλῶν οἰκογενειῶν δεσποινίδας καὶ χήρας. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Προτιμοῦνται Βόλου Λαρίσσης. Διεύθυνσις: Α. Ε., Poste Restante, Λάρισσα.

ΜΕΓΑΛΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ "ΣΦΑΙΡΑΣ,,

Εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας» πωλοῦνται τὰ κάτωθι βιβλία καὶ μυθιστορήματα:

«Ἡρὼ καὶ Λέανδρος» δραχ. 13, **Τόμοι «Σφαίρας»** 2ου, 3ου, 4ου καὶ 5ου ἔτους δραχ. 50 ἕκαστος. **«Ἰουδὴθ»** δραχ. 12. **«Ἕνα φιλὶ στὸ σκοτάδι»** δραχ. 20. **Ἡ Κασσιανὴ** δραχ. 90. **Ἡ Γενοβέφα** δραχ. 20. **Ἡ Γκόλφω** δραχ. 15. **Ἡ κατάρα τῆς μάννας** δραχ. 40. **Ἡ Μαύρη μάσκα** δραχ. 35 **Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ** δραχ. 55. **Διαβολογιατρὸς** δραχ. 60. **Τσιγγάνα** δραχ. 40. **Κόρη Σατανᾶ** δραχ. 30. **Ζοῦντεξ** δραχ. 40. **Υἱὸς τῆς νυκτὸς** δραχ. 40. **Μαρία ἡ Πενταγιώτισσα** δραχ. 45 **Ἐρωτικὴ ἐπιστολογραφία** δραχ. 12. **Ματωμένο χέρι** δραχ. 30. **Αἰχμάλωτος τῶν ἀγρίων** δραχ. 60. **Ὁδηγὸς καλλονῆς** δραχ. 30.

Τὸ ἀντίτιμον στείλατε εἰς τὸν διευθυντὴν «Σφαίρας» κ. Ἀντ. Συρίγον. Διὰ τὸ ἐσωτερικὸν στέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν, διὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἐπιβαρύνεται κάθε βιβλίον μὲ 5 δραχμάς.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ

Συνέχεια τῶν ὀνομάτων ἐκ τῆς 4ης σελίδος.

Ἰωάννης Παπαευσταθίου (κλῆρ. 2), Βασίλ Γεωργιάδης, Βασίλ. Δημητρίου, Νικόλ. Τσομώρας, Ἀντ. Παυλίδης, Τίτσα Δανομάρα, Σπύρ. Χαρ. Ἀλεξᾶτος, Νικόλ. Μπούφης, Βασίλ. Κρεμμύδας (κλῆρ. 2). Σπυρ. Π. Κουφᾶκος (κλῆρ. 2), Γεώργ. Χ. Σέρρας, Συριανοπούλα (κλῆρ. 2), Κ. Ποῦλος, Η. Χριστογιαννάκης, Βασ. Σούφης (κλῆρ 5), Παργα Μάστρακα, Δημ. Λειξούρας, Γεώργιος Γραντόπουλος. Χαρίκλεια Νικολαΐδου, Μαρία Γουμάνη, Φιλοθέα Φωκᾶ, Βασίλ. Σαρράδης, Παναγ. Φούντας, Κωνστ. Πλέσσας Juliette Gerolagou, Ἀδριανὴ Δημοροτβα, Ἰωάν. Φαφούτης, Χρῆστος Παπακωνσταντίνου (κλῆρ. 2), Ν Πανόπουλος, Γ. Ν Βεντούρης, Γεώργ. Σταμόπουλος, Ἀαρὼν Μ. Λεβῆ (κλῆρ. 2), Βαρούχ Ἐμ. Σέμου (κλῆρ. 2). Χρῆστος Κουμουτσέας, Σερ. Τζελέπης. Μίλτος Γεωργιάδης, Κλειὼ Ἐ. Μαμάη, Βιλελμίνη Φουρναράκη, Μιχ. Σοφιανός, Ἄρης Ἔσσλιν, Παῦλος Κ. Περίχαρος (κλῆρ. 2), Γεώργ. Μοραγκλῆς, Κων. Βεϊνόγλου (κλῆρ. 2), Λέων Δεληγιᾶοκος, Εὐστ. Εὐσταθίου, Ἀγγ. Νομικοῦ, Κων. Γεωργιάδης, Εὐαγγελία Στεφάνου, Χ. Αὐγερινός, Ἀθανάσιος Μυλωνᾶς (κλῆρ. 2), Εἰρήνη Μαλτέζου, Δημ. Π. Καβούρης (κλῆρ. 2), Γιῶργος Διαβατόπουλος, Σοφ. Σταυρίδου, Ἰωάν. Ἰμπροχώρης, Τσεχὴ Μαγιάτη Ὀρφεὺς Μιχαήλ. Μίμης Στενός, Φωτεινὴ Κουρκουτᾶ. Βασίλ. Π. Ἀντωνᾶκος (κλῆρ. 5). Ἰωάν. Μαλακατές, Σοφία Μαλακατέ, Θεόδ. Λιάπης, Κωνστ. Κοκκινάκης, Ἀταλάντη Ἀντωνιάδου, Σοφία Καρακούση, Ἑλένη Κεχρῆ, Γεώργιος Ζερβόπουλος, Χ. Ἰ. Μπάρδης. Παῦλος Β. Μανδυλας (κλῆρ. 2), Ἀνέστης Στουγιαννίδης. Κων. Ἀναγνωστόπουλος (κλῆρ. 2), Στάθης Δ. Σούλλιος (κλῆρ. 3), Χαράλαμπ. Δημητρίου, Ἔλλεν Ἰμπροχώρη. Γεώργ. Π. Μπόντζος. Ἴτσα Παπαδοπούλου, Λ. Κουμπούρας (κλῆρ. 2), Ἀθαν Γ. Ἐλαιοτριβάρης (κλῆρ. 2), Νικ. Μπουλέρος (κλῆρ. 2), Ἀπόστολος Χατζηθεοχάρης Βαγενᾶς, Τ. Κ., Τάκης Δ. Κοτσιφολογος, Τᾶσος Τζίτζικας (κλῆρ. 2), Νίτσα Λαρδίκου, Ἀναστ. Μάγειρας, Ἰωάν. Γκαϊδατζόπουλος (κλῆρ. 2), Ἑλένη Παρασκευαΐδου, Κούλα Κανέλλη. Παν. Χατζηγάκης, Πόπη Δ Ρέστη, Γεώργ. Ν. Ζώγας, Telc D. Bohoropoulos (κλῆρ. 5), Λουκία Σανταμούρη. Ἀθηνᾶ Παπαθεοδώρου (κλῆρ. 2), Σπῦρος Παπανῖκος. Ἀ. Πολυζώς, Εὐτυχία Παπαθεοδώρου (κλῆρ. 2), Parfum des fleurs, Γεώργ. Μπαζῆγος, Χαμογελο, Ἰ. Λουμίδης (κλῆρ. 5), Κων. Παπασιγοῦρος, Ἔλλη Χαϊμαντᾶ (κλῆρ. 7), Ἀργυρὼ Μόσχου, Γιῶργος Μαρκίνας, Δώρα Μάρκου, Μιχ. Μαλεβίτης (κλῆρ. 2), Δημ. Ν Καντῖκος, Ἀθαν Κεφαλᾶς, Παρασκευούλα Δεληγιάννη. Μάριος Σγουρδᾶς, Κ. Δ. Σούλας (κλῆρ. 3), Ἱππολύτη Δηλιγιάννη, Εὐάγ. Μουρέλλας, Ἀναστ. Καρδαρᾶς, Γεώργ. Σαράντης, Δημ. Μ Δημητριάδης (κλῆρ. 2), Εὐάγγελος Παντελίδης (κλῆρ. 5), Κατίνα Σαράντη, Ἀναστ. Καυτερός, Λεωνίδας Οἰκονόμου

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΝΤΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ 341 ΦΥΛΛΟΥ

(Μαρία — Μάρθα — Μίρκα)

Παν. Χατζηγάκης, Ν. Παντελῆς, Εὐτυχία Παπαθεοδώρου, Λεωνίδας Οἰκονόμου, Ἑλένη Μιχαλοπούλου, Ἀπόστ. Χατζηθεοχάρης Βαγενᾶς (κλῆρ. 2).

ΕΚΕΡΔΙΣΑΝ ΔΙΑ ΚΛΗΡΟΥ

(Εἰς τὴν κληρωτίδα ἐτέθησαν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν καθυστερησάντων).

Βραβεῖον πρῶτον, ἕνα ἄρωμα πολυτελείας, ***Ἔλλη Χαϊμαντᾶ.***

Δεύτερον, μία καλαμαροθήκη γραφείου, ***Μᾶρκος Σγουρδᾶς.***

Τρίτον, ἕνα κουτὶ φοντάν, ***Μιχ. Σοφιανός.***

Τέταρτον, δύο μυθιστορήματα, «Ἰουδὴθ» καὶ «Ἡρὼ καὶ Λέανδρος», ***Αἰκατερίνη Καvελλοπούλου***

Πέμπτον, δύο κωμῳδίας τοῦ Φασουλῆ, ***Εὐστ Εὐσταθίου, Ἀταλάντη Ἀντωνιάδου.***

Ἕκτον, ἕνα εἰσιτήριον τοῦ θεάτρου Κυβέλης, ***Μίμης Στενός.***

Ἕβδομον, ἐτησία συνδρομὴ «Σφαίρας», ***Κατίνα Σαράντη.***

Ὄγδοον, δύο κουτιὰ λουκούμια, ***Κωνστ. Παπασιγοῦρος.***

Ἔνατον, ἑξάμηνος συνδρομὴ «Σφαίρας», ***Ἔλλεν Ἰμπροχώρα***

Δέκατον, δραχμαὶ 50 εἰς μετρητά, ***Μῖλτος Γεωργιάδης.***

Οἱ κερδίσαντες παρακαλοῦνται νὰ στείλουν ἐγκαίρως τὰς διευθύνσεις των διὰ νὰ τοὺς ἀποστείλωμεν τὰ βραβεῖα. Οἱ ἐν Ἀθήναις παρακαλοῦνται νὰ περάσουν μόνοι των ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας. **Ἡ Δὶς Νόρα**

Ο ΠΙΠΗΣ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ

Ἐτοῦτος εἶναι νέος σπάνιος
εἶπε μιὰ μέρα ὁ καπετάνιος
στὸν κὺρ λοχία σιτιστὴ —
ἐκειὸν ποὺ δίνει τσοὶ μιστοί.
Δὸς τοῦ μιστοῦ του μιὰ μπροστάντζα
καὶ στεῖλ' τονε γιὰ ὀρδινάντζα,
καὶ λέει σ' ἐμένανε — ὤϊμέ:
— Στὸ σπίτι ποὺ θὰ ρθῇς μ' ἐμέ,
μωρὲ μπουνταλᾶ,
θὰ περνᾷς καλά.
Τραβῶ λοιπό, στὸ σπίτι φτάνω
καὶ μιὰ καὶ δυὸ παγαίνω ἀπάνω,
καὶ γλέπω ὀμπρός μου τὴν κυρὰ
ποὺ μὲ καλοπαρατηρᾷ.
Καὶ λέει εὐτὺς ἡ Λοχαγίνα:
— Ἄσε τὸ σάκκο στὴν κουζίνα
καὶ τράβα γιὰ τὸ πλυσταρειό,
γιὰ νὰ βοηθήσῃς τὴ Μαριὼ
στὰ σαπουνιστά,
στὸ μπουγαδιαστά!..
Στὸ πλυσταρειὸ λοιπὸ παγαίνω
καὶ τσῆ Μαριῶς στὸ πλάϊ πλένω,
καὶ τσῆ πασάρω μιὰ τσιμπιὰ
σὲ κάτι ἀνοιχτὰ κουμπιά.
Μ' ἀστράφτει ἐκείνη ἕνα σκαμπίλι,
ποὺ μοὖρθ' ἡ σκάφη τση σφοντύλι,
καὶ εἶπα τση κ' εὐχαριστῶ,
γιατ' ἦτανε σαπουνιστό..
Μὰ ἦτανε γλυκὸ
ἐκειὸ τὸ δουλικό!
Ἔχουνε καὶ μία παραμάννα
κοντή, παχειά, σὰν νταμιτζάνα,
τὸν ἄντρα τση δὲν ἔχω ἰδῆ,
μὰ μολοτοῦτο ἔχει παιδί.
Εἶπα νὰ δώσω μιὰ αἰτία
ν' ἀνανεώσῃ τὴ θητεία...
μὰ ἡ παραμάννα ἡ παχουλὴ
ἐθύμωσε γι' αὐτὸ πολὺ —
μοὖκοψ' ἡ κακιὰ
μία γερὴ σβερκιά!
Ἡ παραμάνα ἔχει κουμπάρα
— δυὸ φροῦτα ἀπὸ τὴν ἴδια κλάρα —
μιὰ γυναικούλα ζηλευτή, —
μὰ ἔχει κ' ἕναν ἄνδρα αὐτή.
Ἂς δοκιμάσω, λέω. τί χάνω;
κ' ἕνα ρισάλτο ἀμέσως κάνω,
μὰ ἡ κουμπάρα μοῦ γελᾷ
καὶ... χαιρετίσματα πολλά!..
Ἔκαμ' ἀπὸ ἐκεῖ
διάνα κεντρική!..
Ἔτσι κ' ἐγὼ αὐτὸν τὸ χρόνο,
μωρέ, καὶ τί δὲν ἀνορθώνω!
κ' ἔφτασα τούτη τὴ φορὰ
κι' ὡς τσῆ κουμπάρας τὰ μωρά!
Μωρ' τί τσῆ θέλουν τσῆ χιλιάδες
ποὺ δίνουν τσοὶ ἀνορθωτάδες,
καὶ δὲν μὲ παίρνουν οἱ κουτοὶ
γιὰ γενικὸ ἀνορθωτὴ —
στὰ στρατιωτικὰ
καὶ στὰ πολιτικά!

Πολύβιος Δημητρακόπουλος

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ,

Ὁ ἀπαραίτητος σύντροφός σας πρέπει νὰ γίνῃ τὸ Βιβλίον **«Τὰ Μυστικὰ τῆς Καλλονῆς»**, *εἰς τὸ ὁποῖον περιλαμβάνονται ὁδηγίαι διὰ νὰ ἀποκτήσετε καλλονὴν καὶ θέλγητρα, νὰ μετασχηματίζετε τὸ πρόσωπον, καθὼς καὶ εἰδικαὶ συνταγαὶ διὰ νὰ ἀποκτήσετε* **ὡραῖον δέρμα, χρῶμα, κόμην, ὀδόντας, βραχίονας, χείλας, ὄνυχας καὶ πόδας**, *διὰ νὰ ἐξαλείφετε ρυτίδας, στίγματα κ.λ.π. καὶ διὰ νὰ θεραπεύετε τὴν τριχόπτωσιν, ὑπερτρίχωσιν, ὑπερβολικὸν πάχος ἢ ἀδυναμίαν καὶ πᾶν ἐν γένει ἐλάττωμα ἢ ἔλλειψιν τοῦ σώματος. Τὸ πολύτιμον αὐτὸ διὰ τὴν καλλονὴν βιβλίον θὰ λάβετε ἐμβάζοντες δραχμ. 15. Γράψατε: Πρότυπον Ἐκδοτικὸν Γραφεῖον «ΠΡΟΟΔΟΣ» Ὁδ. Δερβενίων ἀρ. 45, Ἀθῆνας.*

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ «ΣΦΑΙΡΑΝ»

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

1ον ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

Η ΠΥΡΚΑΪΑ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

Ο ΒΛΑΜΗΣ;;

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΩΜΟΡΦΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΚΑΙ ΝΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΘΗΤΕ ΣΤΑ ΓΕΛΟΙΑ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗΣ ΑΥΤΗΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ (*στὸ Κολητῆρι*).— Βρὲ ζφάριον, γιὰ νὰ γίνῃς πατέρας πρέπει νἄχῃς καὶ τὰ ἐργαλεῖα. Τἄχεις ;

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.—Σὰ πάω στὸ Δηλοπλατήλιο νὰ τ' ἀγολάσω.

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—Οὐρ' ἀφῆστε τὰ λογοκουπήματα καὶ τυρᾶχτε ὅπ' ἰτώρα οὑ Καραγκός', θὰ ψουφολουΐσῃ.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ, (*μὲ τὰ κλάμματα*).—Ἄχου, Γιῶργο μου, ἅμα θανατώσετε τὸν Καραγκιόζη, ποιὸν θἄχω ἐγὼ γιὰ προστάτη ;

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ. — Ἰμένα. Θὰ σὲ πάρω μαθὲς στοὺ κ'νάκι νὰ σ' βάνω στοὺ χουράφι τ'ς Γιωργούλας νὰ διώχν'ς μαθὲς τ'ς σπουργίτες νὰ μὴ τσιμπὰν τ'ς σταφυλόρουγες.

ΑΛΒΑΝΟΣ.—Πώ να τὸ πέρνω τὸ Καραγκιόζο νὰν τὸ δίνω στὰ παλ'κάρια νὰν τὸ τουφεκᾶνε. Ἄ.

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—Ἄει, ἔρμου, νὰν τὸ ντουφικίσῃς. Τήρα μονάχα νὰ βάν'ς χουντρὰ σκάγια στοὺ ντουφέκ' τὶ τὰ ψ'λὰ δὲν τοὺν πιάνουν.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ.—Τώρα, Καραγκιόζη μου, ποὺ θὰ πεθάνῃς, πρέπει νὰ ξομολογηθῇς πρῶτα. Νὰ φωνάξουμε τὸν παπᾶ ;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ (*ἐξακολουθῶν νὰ τρώῃ*)—Μωρέ, γωνιὰ ψωμὶ δὲν ἔχουνε ;

ΑΛΒΑΝΟΣ.—Πὼ ἐδῶ κοντὰ εἶναι κι' ἄλλα παλ'κάρια. Νὰν τὰ φωνάζω νάν το ντουφεκάῃ.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Ναί, ἀλλὰ μόλις μὲ τουφεκίσετε τὰ ντουφέκια θὰ εἶναι δικά μου.

ΑΛΒΑΝΟΣ.—Πὼ τὶ θὰν τὸ κάνῃς, μπίρο μ', τὸ ντουφέκια πὼ ποὺ θὰ σοῦ βγῇ τὸ ψυχή ;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Θὰν τὰ πουλήσω. μωρὲ χρουσούζη, γιὰ νὰ κονομήσω λεφτὰ γιὰ τὴν κηδεία μου,

(*Ἔρχονται τρεῖς Ἀλβανοὶ καὶ στέκονται ἀπάνω ἀπὸ τὸν Καραγκιόζη, ἕτοιμοι νὰ τὸν τουφεκίσουν*).

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—Καραγκιόζ', κάνε τὸ σταυρό σ'. Θὰ πιθάνῃς.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ (*σταυροκοπιέται*).—Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον. . . .

(*Ἡ γυναῖκα του κλαίει, τὸ Κολητῆρι γελάει, καὶ ὁ Καραγκιόζης, μὴ πιστεύων ἀκόμη ὅτι πράγματι θὰ τὸν τουφεκίσουν, φαίνεται ψύχραιμος*).

ΑΛΒΑΝΟΣ.—Ἕτοιμος.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Μάλιστα.

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—Τηρᾶχτε, ρὶ σεῖς καλά, νὰν τὸν βαρέσετε κατάκαρδα, γιατ' εἶνι ἰφτάψυχους κὶ δὲν τὸν πιάν' τοὺ βόλ'.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, (*στὸν ἑαυτό του*).—Βρέ, γιὰ στάσου. Μπὰς καὶ τ' ἀποφάσισαν στ' ἀλήθεια νὰ μοῦ τὴ μπουμπουνίσουν ; Ὤ, συφορά μου !

ΕΝΑΣ ΑΛΒΑΝΟΣ.—Ὠγιά, ὠρέ, προσοχή. Πὼ νὰν τὸ δένω τὰ μάτια.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Τὶ λὲς, ρέ ; Θὲς νὰ πάω στὸν ἄλλον κόσμο μὲ δεμένα τὰ μάτια καὶ νὰ μὴ βλέπω πῶς ζοῦνε ἐκεῖ πέρα οἱ ἄνθρωποι καὶ πῶς τρῶνε ;

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—Ἐτ'μοι, οὐρὲ τζιτζίκια ;

ΑΛΒΑΝΟΣ.—Πὼ ἕτοιμα.

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΟΣ.—Πῦρ !

(*Τὴν στιγμὴν ἐκείνην φαίνεται ὁ Χατζηαβάτης κατερχόμενος ἀπὸ ἕνα ὑψηλὸν βράχον καὶ φωνάζων : «Χάρι, χάρι !»*)

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Παναγιά μου ! Ὁ Χατζατζάρης !

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ (*πλησιάζων*).—Καραγκιόζη μου, ἐπῆρες χάρι, βρὲ ματάκια μου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ. Καὶ πόσο θὰ μοῦ δώσουν;

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ.—Τὶ νὰ σοῦ δώσουν ;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Πῶς; Ἔτσι τσάμπα θὰν τὴ πάρω τὴν χάρι ;

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ.—Καραγκιόζη μου, ἄφησε πλέον τ' ἀστεῖα. Κ' ἔλα νὰ σὲ φιλήσω. Εἶσαι ὁ μεγαλήτερος ἄνθρωπος τοῦ ντουνιᾶ. Ὁ βεζύρης μας ὁ πολυχρονεμένος σὲ ἀνεκήρυξεν αὐτὴ τὴ στιγμὴ Ἐθνικὸν Εὐεργέτη.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ (*κουνάει λυπητερὰ τὸ κεφάλι του*).—Ἔ, Χατζατζάρη τσιμπλιμπλῆ, δὲ φταῖς ἐσύ. Ἐγὼ σ' ἐπῆρα στὸ λαιμό μου. Σ' ἐπῆρα μαζῆ μου γιὰ νὰ γυρίσῃ ἡ τύχη σου κι' ἀντὶ νὰ γυρίσῃ ἡ τύχη σου ἐγύρισε τὸ μυαλό σου.

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ.—Καραγκιόζη μου, δὲν εἶμαι τρελλός. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω τώρα τὶ συμβαίνει. Ἄκουσε λοιπὸν νὰ ἰδῇς κ' ἐσεῖς ποὺ θέλατε νὰ πάρετε στὸ λαιμό σας τὸν πολυχρονεμένομας, Καραγκιόζη, ἀκοῦστέ : Ὁ Βεζύρης εἶχε πάει κρυφὰ ταξεῖδι γιὰ νὰ ὑπονράψῃ μιὰ μυστικὴ συνθήκη μὲ τὴν Περσία. Γιὰ νὰ μὴ μάθουν ὅμως πὼς ἔφυγε, ἐφώναξε τὸς ἰδιαίτερόν του γραμματέα, τὸν ἔντυσε μὲ τὰ ροῦχα τοῦ Βεζύρη, τοῦ ἔφτιαξε τὸ πρόσωπον γιὰ νὰ μιάζῃ τὸ δικό του κ' ἔτσι, ἐνῷ ἔλειπεν ὁ βεζύρης, ὁ βεζύρης ἦταν στὸ σαράϊ. Κανεὶς δὲν εἶχε μάθει γιὰ τὸ ταξεῖδι του, οὔτε αὐτὴ ἡ κόρη του ἀκόμα. Ὅλοι ἔβλεπαν τὸν ψεύτικο βεζύρη κ' ἐνόμιζαν πὼς ἦταν ὁ ἀληθινός.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ (*μὲ ἀγωνία*).— Λοιπόν, λοιπόν ;

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ.—Ὁ ψεύτικος ὅμως βεζύρης ἦταν ἄνθρωπος μοχθηρὸς καὶ ἐπίβουλος. Ἐσκέφθηκε λοιπὸν νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴ μέση τὸν ἀληθινὸ βεζύρη καὶ νὰ προσπαθήσῃ αὐτὸς νὰ τοῦ πάρῃ τὴ θέση. Ἔκανε λοιπὸν μιὰ συνομωσία κι' ὅλα ἦταν ἀποφασισμένα. Μόλις θὰ ἐγύριζε ἀπὸ τὸ ταξεῖδι ὁ βεζύρης θὰ τὸν ἔπιαναν οἱ συνομῶται καὶ θὰ τὸν ἐσκότωναν. Τὴν παραμονὴν ὅμως ποὺ θὰ ἐρχόταν ὁ Βεζύρης ὁ ἀληθινός, ἐσύ, ἀπὸ φώτησι θεοῦ ἐσκότωσες τὸν ψεύτικο βεζύρη κ' ἔτσι τὸ μεγάλο κακὸ δὲν ἔγινε. Μόλις ἤλθεν ὁ ἀληθινὸς βεζύρης ἔμαθε τὴ συνομωσία, ἔμαθε καὶ τὸ φόνο τοῦ ψεύτικου βεζύρη, ἔμαθεν ἀκόμα πὼς ὁ φονιᾶς του ἦσουν ἐσὺ καὶ διέταξε νὰ σὲ ἀνακηρύξουν Ἐθνικὸν Εὐεργέτην, ἀκόμα διέταξε νὰ παρουσιασθῇς ἀμέσως ἐνώπιόν του. Τρέχα λοιπόν, Καραγκιόζη μου, τρέχα κι' ἄνοιξεν ἡ τύχη σου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ὥστε ἐκεῖνος ποὺ σκότωσα δὲν ἦτουν ὁ ἀληθινὸς βεζύρης ;

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ.—Ὄχι, ἦταν ἕνας κανάγιας ποὺ ἤθελε νὰ βυθήσῃ σὲ πένθος τὸ λαό μας.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Αὐτὰ τὰ πράμματα, Χατζατζάρη, δὲν εἶναι τίμια. Ἄλλος ξοδεύει τοῦ κόσμου τὰ ὑλικὰ γιὰ νὰ κάνῃ ἕνα φόνο. Ἔτσι γελᾶνε τὸ κόσμο ; Ἄ, κυρ' βεζύρη, ἂν εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος πρέπει νὰ πεθάνῃς. Ἄ, ὅλα κι' ὅλα, σκάρτους φόνους δὲν κάνω ἐγώ. Τώρα θὰ πῇς πὼς δὲν τὸν ἔκαν' ἐγὼ τὸ φόνο. Ἀδιάφορο, παιδί μου. Ἂν τὸν ἔκανα ;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ.—Τρέχε, Καραγκιόζη μου, τρέχε στὸ βεζύρη. Ὁ Θεὸς μᾶς λυπήθηκε.

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.— Ἰγὼ δὶν γνουρίζου ἀποὺ δαῦτα. Εἶπα νὰ πεθάνῃ τοὺ πιδὶ κι' θὰ πεθάνῃ.

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ. — Μπαρμπαγιῶργο, ὁ βεζύρης διάταξεν. Ὁρίστε καὶ τὸ φιρμάνι.

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—Δὲν ξέρου ἰγὼ φιρμάνι κὶ ξιφιρμάνι. Τοὺν Καραγκιὸζ' τοὺν δίκασα ἰγὼ κὶ θὰ πεθάνῃ. Δικό μ' ἀνιψοῦδι εἶν' τοὺ πιδί, δὶν εἶνι τοὺ βεζύρ'.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Ἔχει δίκηο, ὁ μπάρμπας μου. Εἶμ'ἀνηψιός του καὶ μὲ ὑποστηρίζει.

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ.—Μπαρμπαγιῶργο, σκέψου καλά. Ὁ Καραγκιόζης τώρα θὰ γίνῃ μεγάλος καὶ κοντὰ σ' αὐτὸν θὰ οἰκονομηθῇς κ' ἐσύ.

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.-Πιρὶ διὰ γυναικῶν ;

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ. — Ἴσως καὶ ἀπὸ αὐτὸ θὰ σὲ οἰκονομήσῃ ὁ Καραγκιόζης.

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.— Ἄντε, χαλάλι τ'. Καραγκιόζ', σ' δίνου κ' ἐγὼ χάρ'. Πάεινι κὶ μὴ μὲ λησμόνει.

ΕΝΑΣ ΑΛΒΑΝΟΣ. — Πὼ ἐμεῖς θὰν τὸ τουφεκᾶ τὸ Καραγκιόζο.

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ.—Ἔλω διαταγὴ ἀπὸ τὸ βεζύρη νὰ σᾶς πῶ νὰ γυρίσετε πίσω στὸ σαράϊ.

Ο ΑΛΒΑΝΟΣ.— Πὼ τὸ λέει τὸ ἐφέντη ;

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ.—Μάλιστα.

(*Οἱ Ἀλβανοὶ κινοῦνται νὰ φύγουν*)

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ.— Εὐχαριστῶ σε, Θεέ, ποὺ μ' ἀφίνεις ζωντανὸ τὸν ἄντρα μου. Καραγκιόζη μου, ἔλα νὰ σὲ φιλήσω.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Μωρὲ Χατσατζάρη, ἄσε τοὺς Ἀλβανοὺς νὰ μὴ φύγουνε.

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ.— Τί τοὺς θέλεις, μωρὲ ματάκια μου ;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Δὲ μοῦ λές, Χατσατζάρη, ἀφοῦ οἱ Ἀλβανοὶ δὲν ντουφεκίζουν ἐμένα δὲν μποροῦνε νὰ ντουφεκίσουν τὴ γυναῖκα μου ;

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ.— Ἄφησε τ' ἀστεῖα, Καραγκιόζη μου, καὶ πᾶμε στὸ βεζύρη γιατὶ μᾶς περιμένει.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ. — Δὲ μοῦ λές, Χατσατζάρη, οἱ ἄλλοι τί γίνονται. Ὁ Σιὸρ Διονύσιος ὁ Ὡμορφονιός ;

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ.— Ὁ βεζύρης τοὺς διώρισε ὑπασπιστάς του καὶ περιμένουν νὰ σὲ ὑποδεχθοῦν στὸ σαράϊ. Πᾶμε λοιπόν.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ἔ, ρὲ κόσμε, μάθε λοιπὸν πὼς γιὰ νά γίνῃ κανεὶς μεγάλος ἄνθρωπος, πρέπει πρῶτα νὰ γίνῃ λήσταρχος. Πᾶμε, ρέ.

ΚΟΛΗΤΗΡΙ. (κλαίει). Ζὲν ντέπεσαι, μωλὲ πατέλα, γέρος ἄνθρωπος νὰ μὲ κολοδέψῃς ;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Τί λές, βρὲ ζῷον, γιατί σὲ κορόδεψα ;

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Εἶπες νὰ πεσάνῃς καὶ ζὲν πέσανες. Κ' ἐγὼ πελίμενα νὰ φάω πατσιμάζα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ. – Ἔλα, ἔλα, τώρα θὰ πᾶμε στὸ σεράϊ καὶ θὰ φᾶμε χαλβᾶ.

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Ὅσι, ὅσι, ἰγὼ ζὲ σέλω χαλιβά. Σέλω νὰ πεσάνῃς.

ΜΠ ΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ, (*ἁρπάζει τὸ Κολητῆρι ὑπὸ μάλης*).— Οὐρ', ἔλα ἔρμου, κ' θὰ γένῃ γλέντι ἀπόψι.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Βέβαια, ἀπόψε θὰ διασκεδάσουμε, πρῶτον διότι ἐσκότωσα ἕναν ἄνθρωπο καὶ δεύτερο διότι δὲν ἐσκότωσα ἕναν ἄλλο. Μπράβο, κόσμε. Ἀλλαργιὲν τώρα ὅλοι μαζῆ.

ΤΕΛΟΣ

Α. Ἀττικὸς

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ «ΣΦΑΙΡΑΝ»

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

1 ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ: **Η ΠΥΡΚΑΪΑ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ**

Γραμμένο ἀπὸ τὸν κ. Α. ΑΤΤΙΚΟΝ, ὁ ὁποῖος ἔγραψε τὴν περίφημον κωμῳδίαν «ὁ Καραγκιόζης Λήσταρχος».